

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΤΟΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ

(1 Νοεμβρίου 1885 — 31 Ὀκτωβρίου 1886).

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ»

3, ΟΔΟΣ ΠΛΑΤΗΣΙΩΝ, ΑΡΙΘ. 3.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΚΟΡΙΝΝΗΣ»

3, ΟΔΟΣ ΠΛΑΤΗΣΙΩΝ, ΑΡΙΘ. 3.

1886

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΤΟΥ Β ΤΟΜΟΥ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

<p>✓ Η ΛΕΥΚΟΦΟΡΟΣ, μυθιστορία Ουίλλημ Κόλλινς, μετάφρασις Χαρ. Ἀννίνου σελ. 1.</p> <p>✓ Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ, μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δου- μᾶ, μετάφρασις Δμλ. » 6.</p> <p>Ο ΤΥΦΛΟΣ ΜΟΝΑΧΟΣ ὑπὸ Α. Δ. Καρκαβίτσα » 8.</p> <p>ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, μετάφρασις Γ. Κ. Σγήκα. » 23.</p> <p>ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ καὶ ΔΗΜΙΟΣ, μετάφρασις Α. Π. Κουρτίδου » 39.</p> <p>ΜΕΘΥΣΟΥ ΤΕΛΟΣ ὑπὸ Γ. Α. Βαλαβάρη. » 47.</p> <p>ΕΡΩΣ καὶ ΥΠΕΡΟΨΙΑ μετάφρασις Π. Α. Βάλλη. » 55.</p> <p>Η ΕΥΤΥΧΙΑ, κατὰ τὸ Γαλλικόν, ὑπὸ Π. Γ. Φέρμπον » 79.</p> <p>Η ΠΑΤΡΙΣ ΠΡΟ ΠΑΝΤΟΣ, ἐκ τῶν τοῦ F. Diemy. » 103.</p> <p>Η ΔΑΜΑΣΤΡΙΑ, μετάφρασις Α. Δ. Διαμαρτοπούλου » 175.</p> <p>ΖΓΛΟΥΤΥΠΙΑ, ὑπὸ Γ. Α. Βαλαβάρη. » 184.</p> <p>ΔΙΑ ΜΙΑΝ ΔΡΑΚΑ ΑΜΜΟΥ, μετάφρασις Γ. Κ. Σγήκα » 192.</p> <p>ΤΟ ΚΥΝΗΓΙΟΝ ΤΟΥ ΚΟΣΣΥΦΟΥ, ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ » 207.</p> <p>ΠΡΟ ΠΑΝΤΩΝ ΟΙΚΟΝΟΜΟΛΟΓΟΣ. » 256.</p>	<p>✓ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΣΚΕΛΕΤΟΥ, μυθιστορία Ἰσπα- νική, μετάφρασις Δμλ. Σελ. 257.</p> <p>✓ Η ΧΡΥΣΑΥΓΗ, διήγημα Α. Δ. Καρκαβίτσα. » 263.</p> <p>ΤΟ ΕΙΦΟΣ ΤΟΥ ΦΕΡΙΟΛ, ὑπὸ Ι. Π. Γεωργαροπούλου. » 268.</p> <p>Η ΣΗΜΑΙΑ, ὑπὸ Γεωργίου Δροσίρη. » 292.</p> <p>ΕΡΗΜΙΤΟΥ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ, ὑπὸ Α. Π. Γρηγοράκη. » 299.</p> <p>ΦΟΒΕΡΑ ΔΟΚΙΜΑΣΙΑ, ἐκ τῶν τοῦ Ζάχερ-Μάσοχ. » 340.</p> <p>✓ ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΕΠΑΙΤΗΣ, μυθιστορία Ἐρνέστον Δωδέ. μετάφρασις Τονγ. » 349.</p> <p>Ο ΜΙΚΡΟΣ ΠΡΟΔΟΤΗΣ, ἐκ τῶν τοῦ Ἀλφόνσου Δωδέ. » 355.</p> <p>ΗΓΕΜΟΝΙΣ καὶ ΕΥΝΟΟΥΜΕΝΗ, σελίδες ἐκ τῆς ἱστορίας τῶν Βέρδων τῆς Τύνιδος. » 371.</p> <p>ΜΙΑ ΝΥΞ ΕΝ ΑΝΤΙΛΛΑΙΣ, ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. » 380.</p> <p>Η ΕΥΤΥΧΙΑ ΤΟΥ ΠΤΩΧΟΥ, ἐκ τῶν τοῦ Πωλ-Δὲ Κώκ. » 388.</p> <p>ΤΕΘΑΜΜΕΝΟΙ ΖΩΝΤΕΣ, διήγημα Elie Berthet » 394.</p> <p>ΑΙ ΦΙΑΙΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ μετάφρ. Γ. Α. Βαλαβάρη. » 395.</p> <p>Ο ΠΟΛΕΜΟΣ καὶ Η ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΑ. » 403.</p>
--	--

ΣΤΑΥΡΟΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΡΑΓΙΩΝΗ ΚΑΙ ΚΑΡΑΓΙΩΝΗ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

N. ΟΙΚΟΝ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθμὸς 3, παρὰ τὸ τυπογραφεῖον τῆς «Κορίνθης»
Αἰσθηδοναὶ ἀποστέλλονται ἀπ' Ἀθηνᾶς διὰ γραμματοσχημοῦ καὶ γαρτονομισμάτων

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ ΛΕΥΚΟΦΟΡΟΣ (μετὰ εἰκόνα). μυθιστορία Θούλας Κόλλινς, μετάφρασις Χαρ. Ἀνίνου. (Συν.) — Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ. μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουμά (Συνέχεια τῆς «Βασίλισσας Μαργῶ»). — Ο ΤΥΦΛΟΣ ΜΟΝΑΧΟΣ, διήγημα ὑπὸ Α. Δ. Καραδισίου.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προπληρωτέο:
Ἐν Ἀθηναῖς: ρρ. 5, ταῖς ἡμετέρας 6, τῷ ἑξωτερικῷ 10
ΦΥΛΑΑ προηγούμενα λεπτὰ 20.

Ἀπέθηκε τοὺς δακτύλους του ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ φοβεροῦ ζώου. (Σελ. 12).

ΤΟΙΣ ΚΚ. ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙΣ ΤΩΝ «ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ»

Ἀρξάντος τὴν 31ην Ὀκτωβρίου τοῦ Α' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», παρακαλοῦνται οἱ κκ. Συνδρομηταὶ ἡμῶν, οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Β' ἔτος, νὰ ἀποστέλλωσι τὴν συνδρομὴν των ἐγκαίρως, ὅπως μὴ ἐπέλθῃ διακοπὴ τοῦ ὅλλου.
Ἐξ τε τοῦ συνδρομητᾶ, τοῦ ἀνανεοῦντας τὴν συνδρομὴν των, καὶ εἰς τοὺς ἀπὸ 1ης Νοεμβρίου ἐγγραμομένους νέους, ἀποστέλλομεν δωρεὰν τὸ διήγημα

ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΑΓΩΝΟΣ ΤΟ ΤΡΙΑΚΟΣΙΑΔΡΑΧΜΟΝ ΕΠΑΘΛΟΝ

Ἡ ΛΕΥΚΟΦΟΡΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΟΥΓΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

Μετάφρασις Χαραλάμπους Ἀνίνου

[Συνέχεια τῆς προηγούμενου φύλλον Α' Τόμου.]

Κατὰ τὴν γνώμην μου, τὸ τοιοῦτο εἶνε κακὸν διὰ τὸν κόμητα σημείον. Ἡ ἀδελφὴ μου διετήρησε πολὺ περισσότερον ἀμείωτον ἀφ' ὅ,τι συνήθως συμβαίνει: εἰς τοὺς ἐνηλικιωθέντας, τὴν λεπτὴν ἐκείνην ψυχι-

κὴν δύναμιν τῶν παιδῶν, δι' ἧς οὗτοι δύνανται ὀρμεμφύτως νὰ διακρίνωσι τὸν φίλον ἀπὸ τοῦ ἐχθροῦ, καὶ ἂν ὀρθῶς εἰκάζω ὅτι ἡ πρώτη τῆς ἐντύπωσις, ὡς πρὸς τὸν κόμητα Φόσκον, δὲν ὑπῆρξεν εὐνοϊκὴ, πολὺ φοβοῦμαι μήπως καὶ ἐγὼ αἰσθανθῶ δυσπιστίαν πρὸς τὸν «διακεκριμένον αὐτὸν ξένον» μόλις εὐρεθῶ ἐνώπιον αὐτοῦ. Ἄλλ' ὑπομονήν, ἅς ἔχω ὑπομονήν! ἡ ἀμφιβολία μου αὕτη καὶ πολλαὶ ἄλλαι δὲν θά

διακρέσωσι πολὺ. Ἡ ἡμέρα τῆς αὐριον θὰ με καταστήτῃ ἱκανὴν νὰ διευκρινίσω τὰς ὑποψίας μου θῆττον ἢ βραδίον.

Τὸ μεσονύκτιον ἐσήμανε πρὸ ὀλίγου ἀφοῦ ἔρριφα ἐν βλέμμα ἀπὸ τοῦ παραθύρου μου ἐπανακκῆθημαὶ νὰ κλείσω τὴν μακρὰν τάχτην παράγραφον.

Ἡ νύξ εἶνε γαλήνιος, πνιγηρὰ, ἀσέληνος οἱ ἀστέραι εἶνε σπάνιοι εἰς τὸ στερέωμα καὶ ἀλαμπεῖς. Τὰ δένδρα, ἅτινα περιστοι-

χιζουσι τὴν θεάν περίξ μαῦρα καὶ ἀκίνητα ἐν ἀποστάσει φαινόμενα, ὁμοιάζουσι πρὸς μέγα τεῖχος ἐκ βράχων. Ἀκούω μακρόθεν προερχόμενον τὸ κάσμα τῶν βατράχων ἢ ἡχώ τοῦ μεγάλου ὄρολογίου δονεῖται ἀκόμη εἰς τὴν ἀκίνητοῦσαν ἀτμόσφαιραν, καίτοι τὸ ῥόπτρον δὲν κρούει πλέον τὸν κώδωνα πρὸ πολλοῦ. Ἄγνοῶ ποῖαν ὄψιν ἔχει τὸ Μπλάκ - οὔτερ - Πάρκ κατὰ τὴν ἡμέραν ἀλλὰ τὴν νύκτα ἢ θέα του δὲν μ' εὐχαριστεῖ ποσῶς.

12^η *Ιουρίου*. Ἡμέρα ἐρευνῶν καὶ ἀνακαλύψεων ἢ σημερινή, ἡμέρα πολὺ περισσότερον ἐνδιαφέρουσα διὰ πολλοὺς λόγους, ἄφ' ὅσον ἐτόλμων νὰ ἐλπίσω.

Ὡς ἦτο ἐπόμενον, ἤρχισα τὴν ἐπιθεώρησίν μου ἀπὸ τοῦ πύργου.

Τὸ κύριον οἰκοδόμημα τοῦ κτιρίου χρονολογεῖται ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς βασιλείας τῆς Ἐλισάβετ. Εἰς τὸ ἰσόγειον ἐκτείνονται ἐπ' ἄπειρον δύο ὀγκώδεις καὶ βαρεταὶ στοαὶ μὲ ὄροφὴν ταπεινὴν, παράλληλοι, ἄς καθιστᾷ σκοτεινότερας καὶ μελαγχολικωτέρας, συλλογὴ φοικτῶν προσωπογραφῶν, τῶν προϋπαρχάντων μελῶν τῆς οικογενείας, ὧν ἐκάστην μετὰ χαρᾶς θά ἐρριπτα εἰς τὸ πῦρ. Τὰ δώματα τοῦ πρώτου πατώματος διατηροῦνται καλῶς, ἀλλὰ σπανιώτατα κατοικοῦνται. Ἡ ἐπιστάτρια, ἣτις λίαν εὐγενῶς μοὶ ἐχρησίμευεν ὡς ὀδηγός, προσεφέρετο νὰ μοὶ τὰ δεῖξῃ, προσθέτουσα ὅμως ὅτι θὰ τὰ εὕρισκα ἴσως κάπως ἐν ἀταξίᾳ. Ὁ σεβασμὸς μου πρὸς τὴν καθαρὴν τῶν ἐσθῆτων μου ὑπερβαίνει κατὰ πολὺ τὸν σεβασμὸν, ὃν πιθανόν νὰ αἰσθάνωμαι πρὸς οἰονδήποτε κοιτῶνα τῆς ἐποχῆς τῆς Ἐλισάβετ, διὸ ἀπεποιήθη ὀριστικῶς τὴν ἐπιθεώρησιν τῶν ἀνωτέρων ἐκείνων δωματίων, ὅπου τὰ φορέματά μου θὰ ἐκινδύνευον νὰ κηλιδωθῶσιν ἐκ τοῦ κοριοτοῦ καὶ τῶν ἰσθῶν τῆς ἀράχνης. Ἡ ἐπιστάτρια τότε μοὶ εἶπεν ὅτι καὶ αὐτὴ εἶχε τὴν ἰδίαν γνώμην καὶ μὲ ἐξέλαβεν ὡς ἐμφρονεστάτην γυναῖκα, οἶκν ἀπὸ καιροῦ δὲν εἶχε συναντήσει.

Καὶ ταῦτα μὲν καθόσον ἀφορᾷ εἰς τὸ κύριον οἰκοδόμημα. Παρὰ τὰ δύο αὐτοῦ ἄκρα κεῖνται δύο πτέρυγες. Ἡ πρὸς ἀριστερὰν κειμένη, ὡς ἀνερχόμεθα εἰς τὸν πύργον, εἶνε τώρα σχεδὸν ἠρειπωμένη, ἀλλ' ἄλλοτε ἀπετέλει αὐτὴ μόνη ὀλόκληρον τὴν κατοικίαν, κτισθεῖσα κατὰ τὸν δέκατον τέταρτον αἰῶνα. Εἰς τῶν ἐκ μητρὸς προγόνων τοῦ σὶρ Πέρσιβαλ—δὲν ἐνθυμοῦμαι ποῖος, ἀλλ' ἀδιάφορον—προσεκόλλησε κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ῥηθείσης βασιλείας τῆς Ἐλισάβετ κατ' εὐθεῖαν γωνίαν εἰς τὴν ὑπάρχουσαν μίαν πτέρυγα, τὸ σήμερον θεωρούμενον ὡς τὸ κύριον οἰκοδόμημα τοῦ κτιρίου. Ἡ ἐπιστάτρια μὲ διαβεβαίωσεν ὅτι ἡ ἀρχιτεκτονικὴ τῆς παλαιᾶς πτέρυγος καὶ ὡς πρὸς τὸ ἐξωτερικόν καὶ ὡς πρὸς τὸ ἐσωτερικὸν προὔκαλει τὸν θαυμασμὸν τῶν περὶ τὰ τοιαῦτα εἰδημόνων. Παρατηροῦσα ἔτι μᾶλλον ἐγγύθεν, ἐβεβαίωθην ὅτι αἱ εἰδήμονες οὗτοι διὰ νὰ χρησιμοποιοῦσιν καλλίον τὴν ὀξυδερκειάν των, ἐδέησε ν' ἀποδιώξωσιν ἀπὸ τοῦ πνεύματός των πάντα φόβον, ὃν ἐμπνέου-

σιν ἡ ὑγρασία, τὸ σκότος, οἱ μῦς. Οὕτως ἐχόντων τῶν πραγμάτων, δὲν ἐδίστασα νὰ ὁμολογήσω ὅτι ἤμην ἥμιστα εἰδήμων καὶ προέτεινα ν' ἀκολουθήσωμεν καὶ ὡς πρὸς τὴν παλαιὰν πτέρυγα τὴν αὐτὴν μέθοδον, ἣν ἠκολουθήσαμεν καὶ ὡς πρὸς τοὺς κοιτῶνας τῆς ἐποχῆς τῆς βασιλείας τῆς Ἐλισάβετ.

—Κ' ἐγὼ εἶμαι τῆς αὐτῆς γνώμης, δεσποινίς, ἐπανελάθεν ἡ ἐπιστάτρια ἐκφράζουσα ἐκ νέου διὰ τοῦ βλέμματός της τὸν θαυμασμὸν, ὃν ἐνέπνεε πρὸς αὐτὴν ἡ ἐμφυτος φρόνησίς μου.

Μετέβημεν ἀκολουθῶς πρὸς τὴν δεξιὰν πτέρυγα, κτισθεῖσαν κατὰ τὴν ἐποχὴν Γεωργίου τοῦ Β', πρὸς συμπλήρωσιν ἴσως τῆς ἐπικρατοῦσης ἐν τῷ πύργῳ τοῦ Μπλάκ - οὔτερ - Πάρκ ἀρχιτεκτονικῆς συγγύσεως.

Τὸ μέρος τοῦτο τοῦ πύργου εἶνε τὸ πραγματικῶς κατοικήσιμον, καὶ τούτου τὸ ἐσωτερικὸν νεωστὶ ἐπεσκεύασαν καὶ ἠντέπισαν, ὅπως κατοικήσῃ ἡ Λαύρα. Τὰ δύο μικρὰ μου δωμάτια, καθὼς καὶ πάντα τὰ ἐν ὑπερπεὶ καταστάσει καὶ πρὸς κατοικίαν κατάλληλα, εὕρισκονται εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα. Τὸ ἰσόγειον περιέχει τὴν αἴθουσαν, τὸ ἐστιατόριον, δωμάτιόν τι διὰ τὰς πρῶινās οικογενειακᾶς συναθροίσεις, τὴν βιβλιοθήκην, καὶ τέλος μικρὸν κομψὸν δωμάτιον καλλωπισμοῦ διὰ τὴν Λαύραν. Ταῦτα πάντα εἶνε λίαν κομψῶς διασκευασμένα κατὰ τὸν σημερινὸν συρμόν, μεθ' ὅλου τοῦ λεπτεπιλέπτου εὐτρεπισμοῦ, τοῦ ἀποτελοῦντος τὴν πολυτέλειαν τῶν νεωτέρων χρόνων. Ὅλα τὰ δωμάτια ταῦτα δὲν εἶνε οὔτε τόσο εὐρύχωρα, οὔτε τόσο εὐάερα, ὅσον ἐκεῖνα, εἰς ἃ κατοικοῦμεν ἐν Λίμμεριτζ· ἀλλ' ὅπως δῆποτε εἶνε ὑποφερτά. Ὅταν ἤκουον νὰ γίνηται λόγος περὶ τοῦ Μπλάκ - οὔτερ - Πάρκ, ἐφανταζόμην μετὰ φόβου ὅτι ἐμελλον ν' ἀνέρω τὰ παλαιὰ ἐκεῖνα θρανία, τὰ τόσο ἀκατάλληλα πρὸς ἀνάπαυσιν, τὰ μεγάλα ἐκεῖνα καὶ θολὰ κάτοπτρα, εἰς τὰ ὁποῖα τόσο κακὴν ὄψιν ἀποκτᾷ ὁ κατοπτριζόμενος, τὰ ἐφθαρμένα καὶ ῥυπαρὰ ἐκεῖνα παραπετάσματα. Τέλος πάντων ὅλα ἐκεῖνα, τὰ πρὸς ἀνεσιν ἀναρμόδια ἐπιπλατῆς βαρβάρου ἐποχῆς, ἄτινα προθύμως συσσωρεύουσιν εἰς τὰς οἰκίας των πάντες οἱ στερούμενοι τοῦ ἐμφύτου αἰσθήματος τοῦ ἀνέτως διάγειν.

Περιεφερόμην ὅλην τὴν πρῶιν ματαιόσχιλος ἐντὸς τῶν δωματίων τοῦ ἰσογείου, εἴτε ἔξω εἰς τὴν τετραγώνον αὐλὴν, τὴν περικλειομένην ὑπὸ τῶν τριῶν προσόψεων τῶν τριῶν διαφόρων μερῶν τοῦ κτιρίου καὶ τὰς ὑψηλὰς κιγκλίδας τὰς φρασσούσας τὴν εἰσοδὸν, εἰς ἃς εὕρισκονται ἀρκετὰ θύραι. Μεγάλῃ δεξιαμένη ἐκ γρανίτου περιστοιχιζομένη, ἣς τὸ κέντρον κατέχει ἀλληγορικὸν τέρας ἐκ μολύβδου, ἀποτελεῖ τὸ κεντρικὸν σημεῖον τῆς εὐρυχωροῦ αὐλῆς. Ἡ δεξιαμένη βραθεὶ ἰχθύων ἐπαργύρων ἢ ἐπιχρύσων, εὐρεία δὲ ζώνη λεπτοτάτης πλάσ περιβάλλει αὐτήν. Ἐμεῖνα ὑπὸ τὴν σκιάν πλησίον αὐτῆς λίαν εὐχαρίστως, μέχρι τῆς ὥρας τοῦ ἀρίστου, ἀκολουθῶς φορέσασα τὸν πλατύγυρον ἀχύ-

ρινον πῖλόν μου ἐξῆλθον, ἀρξαμένη ὑπὸ τὴν γλυκεῖαν καὶ θερμὴν λάμπιν τοῦ ἡλίου τῆς περιηγήσεως τοῦ κτήματος.

Τὸ φῶς τῆς ἡμέρας ἐπεβεβαίωσε τὴν ἰδέαν, ἣν συνέλαβον τὴν παρελθούσαν νύκτα, ὅτι δηλαδὴ ἐν Μπλάκ-οὔτερ ὑπάρχουσι πολλὰ δένδρα. Τὰ πλεῖστα αὐτῶν εἶνε νεαρὰ τὴν ἡλικίαν, ἐφυτεύθησαν δὲ λίαν ἐγγὺς ἀλλήλων. Φαίνεται τὸ κτῆμα τοῦτο πρὶν καταστῆ ἰδιοκτησίαν τοῦ σὶρ Πέρσιβαλ, ὑπέστη γενικὴν ὑλοτομίαν καταστᾶσαν ἀναγκασίαν λόγῳ οἰκονομικῶν δυσχερειῶν καὶ ὅτι ὁ νέος ἰδιοκτήτης δυσχεροῦμενος διὰ τοῦτο ἔσπευσε ν' ἀποκρῦψῃ τὴν ἔλλειψιν διὰ νέων φυτειῶν ὅσον τὸ δυνατὸν πυκνοτέρων. Ἰσταμένη πρὸ τοῦ πύργου καὶ παρατηροῦσα περίξ διέκρινα πρὸς ἀριστερὰν μέγαν πολῶνα καὶ διηυθύνθην πρὸς αὐτόν, διὰ ν' ἀρχίσω ἐκεῖθεν τὴν ἐξερεύνησίν μου.

Ἦτο ὁ πολῶν τοῦ κήπου· ἐξετάσασα τοῦτον ἐκ τοῦ πλησίον, εἶδον ὅτι ἦτο μετριώτατος, κακῶς διεροθυμισμένος καὶ κακῶς συντηρούμενος. Ἠρκέσθην ἀπλῶς νὰ διέλθω δι' αὐτοῦ ἤνοιξα θύραν μικρὰν κειμένην εἰς τὸν ὄπισθεν κλείοντα τὸν κήπον φράκτην καὶ εὐρέθην ἐντὸς φυτείας ψευδοπευκῶν.

Ὅραία ἐλικσιδῆς καὶ μετὰ τέχνης πεφυτευμένη δειροστοιχία μὲ ὠδήγησεν ἐν τῷ μέσῳ τῶν δένδρων τούτων, ὡς ἐκ τῆς πειράς δέ, ἦν ἀπέκτησα περὶ τὴν τοπογραφίαν τῶν βορεινῶν χωρῶν, ἐνόησα ταχέως, ὅτι ἐπλησίαζα εἰς τὰς ἀμύδεις ἐκτάσεις τῆς ἐρήμου καὶ τραχείας ἀκτῆς. Ἀφοῦ διήνυσα ἡμισυ μίλλιον τὸ πολὺ, ἐνῶ ἐνόμιζα ὅτι εὕρισκόμεν ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἐλατῶν, ἐφθασα εἰς καμπὴν τινα καὶ αἴφνης εὐρέθην ἐνώπιον ὀρίζοντος εὐρυτέρου, καὶ ῥίπτουσα τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ δικνοῦχθέντος ἀπροσδοκῆτως ἐμπροσθέν μου ἐκτεταμένου διαστήματος, εἶδα ὅτι ἤμην πρὸ τῆς λίμνης τοῦ Μπλάκ-οὔτερ¹, ἐξ ἧς, ὡς προεῖπα, ἀποκαλεῖται καὶ ὁ πύργος.

Τὸ ἔδαφος κατῆρχετο ὁμαλῶς πρηνές, ἐκαλύπτετο δὲ ὑπὸ ἄμμου καθ' ὅλην αὐτοῦ τὴν ἐκτασιν, μόλις δὲ μικροσκοπικὰ τινα ὑψώματα καλυπτόμενα ὑπὸ ἔρεικῶν, ἀνυψούμενα τῆδε κακίως, διέκοπτον τὴν ἄγονον μονοτονίαν. Ἡ λίμνη ἄλλοτε φανερόν ἦτο, ὅτι θ' ἀνήρχετο μέχρι τοῦ μέρους, ἐνθα εἶχον σταματήσει, ἀλλ' ἐπειδὴ βαθμηδὸν τὰ ὕδατα ἠλατῶθησαν, ἡ λίμνη ἀπώλεσε τὰ δύο περίπου τρίτα τῆς ἐκτάσεώς της. Εἰς τὸν ἐπίπεδον χωρὸν, τὸν ἀπέχοντα ἐν τέταρτον μίλλιον ἀπὸ τοῦ μέρους, ἐνθα ἰστάμην, ἐβλεπον τὰ βορβορώδη καὶ λιμνάζοντα ὕδατα, διαιρούμενα εἰς μικρὰ τέλματα ὑπὸ καλῶν καὶ βρῦλλων συμπλεκόμενων ἢ ὑπὸ μικρῶν ὑψωμάτων γυμνῶν καὶ ἀγόνων. Ἐπὶ τῆς ἀπωτάτης ὄχθης τὰ δένδρα ἐσχημάτιζον πάλιν πυκνὸν φραγμόν, ἐμποδιζόντα τὸ βλέμμα καὶ ἐξέτεινον τὴν μαύρην αὐτῶν σκιάν ἐπὶ τῶν ταπεινῶν καὶ ἀκινήτων ὑδάτων.

Καταβάσασα πρὸς τὴν λίμνην παρετήρησα ὅτι τὸ ἔδαφος περὶ τὸ μέρος ἐκεῖνο ἦτο

1. Ὅρα εἰκόνα φύλλου 53, Τόμου Α'.

υγρόν, ἐλάωδες, πλῆρες χόρτων καὶ σφριγηλαὶ φυτεῖαι ἰτεῶν μὲ κίτρινον φλοῖον ἐβλάσσανον πέριξ. Τὸ ὕδωρ, ἀρκούντως διαυγές πρὸς τὸ ἀνοικτὸν καὶ ἀμυῶδες μέρος, ὅπερ ἐφώτιζεν ὁ ἥλιος, παρωμοιάζε φαινόμενον ἐκ τῆς ἀντιθέτου πλευρᾶς, παρ' ἣν ἀνεπαύετο βαθύ καὶ ἀκίνητον κάτωθεν τῆς ὑπερ-χούσης ὄχθης, σκεπομένης ὑπὸ θάμνων καὶ δενδρυλλίων συμπεπλεγμένων, πρὸς πύσσαν πυκνὴν καὶ ἀμαυράν. Καθόσον προὐχώρουν πρὸς τὸ ἔλος, οἱ βάρκαχοι ἐκόλζον αἰφνης ἀφυπνισθέντες, οἱ δὲ μῦς, ὅτε μὲν ἀναπηδῶντες ἀπὸ τοῦ μέλανος ὕδατος, ὅτε δὲ εἰσπηδῶντες ἐντὸς αὐτοῦ, ἀνευ τοῦ ἐλαχίστου κρότου, ἐφαίνοντο καὶ αὐτοὶ ἀποτελοῦντες μέρος τῆς φαντασιώδους ὑπάρξεως τῆς λίμνης. Διέκρινα κατὰ τὸ ἤμισυ βεβυθισμένον τὸ σεσηπὸς σκάφος σαθρῶς λέμβου, ἣτις εἶχεν ἄλλοτε ἀνατραπῆ. Ὡχρὰ ἀκτὶς ἡλίου, εἰσδύουσα μέσον πῶν κλάδων τῶν δένδρων, ἀπέθετεν εἶδος τι φωτεινῆς κηλίδος ἐπὶ τῶν ἐκτὸς τοῦ ὕδατος σανίδων, καὶ ὄφρις τις, ἐκεῖ ἀναβάς, διὰ νὰ θερμανθῆ, εἴλισσεν ἐν δουλιᾷ εὐκαμψίᾳ τὰς πολυχρούς σπείρας του. Καὶ ἐγγύθεν, ὡς καὶ μακρόθεν, τὸ θέαμα, ὅπερ εἶχον ὑπ' ὄψιν μου, ἐνέπνεε τὰς αὐτὰς θλιθεῶς ἐντυπώσεις τῆς ἐρημώσεως καὶ τῆς καταστροφῆς ἢ μεγαλοπρέπεια τοῦ θερινοῦ οὐρανοῦ, τοῦ ἐπεκτεινομένου ἄνωθεν τῆς εἰκόνης ταύτης, ἐφαίνετο ἐπαυξάνουσα τὸ ζοφερόν βάθος καὶ τὴν μελαγχολικὴν στείρωσιν τοῦ ἐρήμου ἐκεῖνου μέρους, ἐφ' οὗ ἐπὶ ματαίῳ ἔλαμπεν. Ἐπέστρεψα ἀμέσως ἀνερχομένη εἰς τὸ θαμνώδες ὕψωμα, καὶ ἀφίνουσα τὴν δενδροστοιχίαν, εἰς ἣν κατ' ἀρχὰς ἐβάδισα, διηυθύνθη πρὸς παλαιάν τινα καλύβην σεσαρωμένην, ἣτις ἐκεῖτο εἰς τὴν ἐσχατιᾶν τῆς φυτείας, καὶ εἰς ἣν δὲν εἶχα προσέξει κατ' ἀρχὰς, προσηλωμένη εἰς τὸ ἐκτεταμένον ἄγριον θέαμα τῆς λίμνης. Πλησιάζουσα εἰς τὴν καλύβην παρετήρησα ὅτι αὕτη εἶχε χρησιμεύσει ἄλλοτε ὡς ἀποβάθρα καὶ κατόπιν τὴν μετέβαλον εἰς σκιαᾶν πρόχειρον, ἐφοδιάσαντες αὐτὴν διὰ τινων θρανίων, σκιμπύδων καὶ μιᾶς τραπέζης, πάντων ἀξέσων ἐκ ζύλου ἐλάτης. Εἰσῆλθον εἰς αὐτὴν καὶ ἐκάθησα διὰ ν' ἀναπνεύσω ἡσυχώτερον καὶ ν' ἀναπαυθῶ.

Εὐρισκόμην ἤδη ἐκεῖ ἀπὸ τινων στιγμῶν, ὅτε μοὶ ἐφάνη αἰφνης, ὅτι ὁ κρότος τῆς ἀναπνοῆς μου, κατὰ τι ἰσχυρωτέρας, διότι ἡσθμαινον, παρήγε πλησίον μου ἡχώ τινα παράδοξον. Ἐτεῖνα τὸ οὖς πρὸς στιγμὴν προσεκτικὴ καὶ ἤκουσα ἀναπνοὴν ἀσθενῆ, ἐπώδυνον, ἐκ διαλειμμάτων προερχομένην κάτωθεν ἀκριβῶς τοῦ θρανίου, ἐφ' οὗ ἐκαθήμην. Δὲν ὁμοιάζω τὰς νευροπαθεῖς ἐκεῖνας γυναῖκας, τὰς πτοουμένας ἐκ τῆς παραμικρᾶς ἀφορμῆς ἄλλὰ κατ' αὐτὴν τὴν περίστασιν, καταληφθεῖσα αἰφνης ὑπὸ τρόμου, ἠνωρθώθη, ἐκραξά καὶ μὴ τυχοῦσα ἀπαντήσεως, αἰσχυνηθεῖσα δὲ διὰ τὴν ἀποθάρρυνσίν μου ἔκυψα καὶ παρετήρησα ὑπὸ τὸ θρανίον.

Αὐτόθι συνεσπειρωμένον εἰς μίαν γωνίαν εἶδα κυνάριον ἐγκαταλειμμένον, ἰσπανικοῦ γένους, φέρον στίγματα μέλανα

καὶ λευκά, καὶ τοῦτο ἦτο ἡ ἀθῶα ἀφορμὴ τοῦ τρόμου μου. Τὸ ταλαίπωρον ζῷον ἐξέφρεν ἀσθενῆ στεναχμῶν, ὅτε, ἀφοῦ καλῶς τὸ παρετήρησα, τὸ προσεκάλεσα, ἀλλὰ δὲν ἐκινήθη. Παρεμέρισα τὸ θρανίον, διὰ νὰ τὸ ἐξετάσω πλησιέστερον. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἀπέκτων ἤδη τὴν ὑελοῦδὴ ἐκείνην ὄψιν, τὴν προηνούσαν τὴν προσεγγίσειν τοῦ θανάτου, αἵματος δὲ κηλίδες ἐφαίνοντο ἐπὶ τοῦ λεπτοῦ τριχώματός του. Ἡ συμφορὰ μικροῦ πλάσματος, ἀφώνου, ἐγκαταλειμμένου, εἶνε ἀναμφιβόλως ἐν τῶν λυπηροτέρων θεαμάτων ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ. Διὸ, ἡρέμα ὅσον πὸ δυνατόν, ἔλαβα τὸν ἀτυχῆ κύνα εἰς τὰς ἀγκάλας μου καὶ ἀνασύρουσα τὸ ἔμπροσθεν μέρος τῆς ἐσθῆτός μου ἐσχημάτισα χάριν αὐτοῦ εἶδος τι αἰώρας. Οὕτω, ἀπαλλάττουσα αὐτὸν ὅσῳ ἠδυνάμην κάλλιον τῶν ἀλγηδόνων καὶ συντέμνουσα ὅσῳ μοι ἦτο δυνατόν τὴν πορείαν, ἐκόμισα τὸ ἀτυχές ζῷον εἰς τὸν πύργον.

Μὴ συναντήτασα κανένα εἰς τὸν πρόδρομον, ἀνῆλθον ἐν τάχει εἰς τὰ δωμάτια μου κατεσκευάσα δ' ἐκεῖ ἐκ τοῦ προχείρου στρωμνῆν διὰ τὸν κύνα, στρώσασα ἐν τῶν παλαιῶν μου ἐπωμίων, εἶτα ἔκρουσα τὸν κώδωνα, ὅπως προσέβη τις καὶ μὲ βοηθήσῃ εἰς τὸ ἔργον μου. Ὑπηρετριά τις παχεῖα καὶ χονδροκαμωμένη, ὅσον δύναται τις νὰ φαντασθῆ, ἔδραμεν ἅμα τῇ προσκλήσει μετὰ φαιδρότητος ἡλιθίου, δυναμένης νὰ ἐξαντλήσῃ παντὸς ἡμέρου ἀνθρώπου τὴν ὑπομονήν. Χονδροειδῆς μορφασμός, ἐπέχων ἐν αὐτῇ τόπον μειδιάματος, διεγράφη ἐπὶ τῆς ἀκόμφου καὶ φουσιγνάθου μορφῆς της ὅτε εἶδε κείμενον χαμαὶ τὸ τετραματισμένον ζῷον.

— Τί βλέπεις τάχα καὶ γελᾷς; Εἶπον πρὸς αὐτὴν ὠργισμένη, ὡς νὰ ἦτο ἰδική μου ὑπηρετρία. Μήπως κατὰ τύχην γνωρίζεις τίνος εἶνε αὐτὸ τὸ σκυλάκι;

— Ὅχι, δεσποινίς, δὲν γνωρίζω καθόλου.

Καὶ ἐσιώπησε, παρατηροῦσα τὴν πληγὴν, ἣν ὁ κύων ἔφρεν εἰς τὸ πλευρόν, ὅτε αἰφνης νέα τις ἰδέα ἐφώτισε τὴν φυσιογνωμίαν της καὶ δεικνύουσα τὴν πληγὴν μετ' εὐαρεσκείας:

— Ὁ Βάξτερ θὰ εἶνε! εἶπεν ὁ Βάξτερ βέβαια θὰ τὸν ἐπλήγωσε.

Τόσον μὲ παρώργισεν, ὥστε λίαν προθύμως θὰ τῇ ἐφιλοδώρουν δυὸ καλὰ ραπίσματα.

— Ὁ Βάξτερ! . . . ποῖος εἶνε αὐτὸς ὁ κυδαῖος, ὁ κτηνώδης, τὸν ὁποῖον καλεῖς Βάξτερ;

— Ἐτι μᾶλλον φαιδρυνθεῖσα ἡ ὑπηρετρία ἐμόρφασεν ἰσχυρότερον.

— Παναγία μου! δεσποινίς! ἀπήντησεν ὁ Βάξτερ εἶνε ὁ δασοφύλαξ. Ὅταν εὐρίσκη ξένα σκυλιὰ νὰ τριγυρίζουν μὲσά εἰς τὸ δάσος, τοὺς τραβᾷ τουφεκίαις αὐτὸ εἶνε τὸ καθήκόν του. . . Ὅθ' ἠορήσῃ ὅμως αὐτὸ τὸ σκυλί. . . Καλὴ τὴν ἔφαγε! ἀλήθεια;. . . Ὁ Βάξτερ θὰ τοῦ τὴν ἔδωκε, στοιχηματίζω. . . Ἄλλ' αὐτὸ εἶνε τὸ καθήκόν του, δεσποινίς.

Εἶχα τὴν κακίαν νὰ εὐχηθῶ ἐνδομύχως

καὶ νὰ εἶπω ὅτι ὁ Βάξτερ καλλίτερα θὰ ἔκαμνε πυροβολῶν κατὰ τῆς ὑπηρετρίας ἢ κατὰ τοῦ κυνός. Ἐπειδὴ δὲ μάταιον ἦτο νὰ προσδοκῶ ἀπὸ τὴν χονδροειδῆ ἐκείνην καὶ δύσνου νεκρίδα συνδρομὴν καμμίαν ὑπὲρ τοῦ ψυχρῶραγοῦντος παρὰ τοὺς πόδας μας κυνός, τὴν παρεκάλεσα νὰ ὑπάγῃ νὰ προσκαλέσῃ τὴν ἐπιστάτριαν. Ἡ ὑπηρετρία ἐξῆλθε μετὰ τῆς αὐτῆς προθυμίας μετ' ἧς εἰσῆλθε καὶ τὸ μειδιάματός της ἐξετείνετο ἀπὸ τοῦ ἐνός ὠτός εἰς τὸ ἄλλο. Καθ' ἣν δὲ στιγμὴν ἐκλείει τὴν θύραν ἐπανελάμβανε ταπεινοφώνως:

— Ὁ Βάξτερ πὸ ἔκαμεν! αὐτὴ εἶνε ἡ δουλειά του! Αὐτὴ εἶνε.

Ἡ ἐπιστάτρια, γυνὴ νοήμων καὶ ἀρκούντως ἀνεπτυγμένη, ἐπρόνοησε νὰ κομίσῃ ἀνελθοῦσα ὕδωρ χλιαρὸν καὶ γάλα. Μόλις εἶδε τὸν κύνα κείμενον ἐκτάδην, ἀνεσκίρτησεν εὐθὺς καὶ ἡ ὄψις της μετεβλήθη.

— Ἄ! Θεέ μου, ἀνέκραξε θὰ εἶνε τὸ σκυλί τῆς κυρίας Κάδερικ!

— Πῶς εἶπες; τὴν ἠρώτησα πὰ μάλα ἐκπληκτος.

— Τῆς κυρίας Κάδερικ. . . Μήπως τὴν γνωρίζετε, δεσποινίς;

— Ὅχι προσωπικῶς. . . ἤκουσα νὰ γίνεταί λόγος περὶ αὐτῆς. . . Κατοικεῖ ἐδῶ πλησίον, ἔμαθε τίποτε περὶ τῆς κόρης της;

— Ὅχι, δεσποινίς Χάλκομβ. Ἦλθεν ἐδῶ διὰ νὰ ζητήσῃ πληροφορίας περὶ αὐτῆς.

— Πότε;

— Χθὲς μόλις. Ἦκουσε νὰ λέγουν, ὡς ἰσχυρίζεται, ὅτι μία ξένη, τῆς ὁποίας τὰ χαρακτηριστικὰ συμφωνοῦν μὲ τὰ τῆς κόρης της ἐφάνη ἐδῶ εἰς τὰ περίχωρά μας νὰ τριγυρίζῃ. Ἐδῶ ὅμως ἡμεῖς δὲν εἶχομεν καθόλου γνῶσιν περὶ τούτου καὶ εἰς τὸ χωρίον, ὅπου ἐξήτασα διὰ νὰ κάμω χάριν εἰς τὴν κυρίαν Κάδερικ, δὲν ἐκυκλοφόρει καμμία τοιαύτη φήμη. Ἡ κυρία Κάδερικ εἶχε φέρεῖ μαζὶ τῆς ἐρχομένη καὶ αὐτὸ τὸ καυμένον τὸ ζῶον, τὸ ὁποῖον, ὡς παρετήρησα, ἔτρεχε τριγύρω της, ὅταν ἀνεχώρησεν. Ὑποθέτω ὅτι θὰ ἐπλανήθη ἐντὸς τῶν φυτειῶν καὶ θὰ τὸ ἐπυροβόλησαν. Εἰς ποῖον μέρος τὸ εὗρετε, δεσποινίς Χάλκομβ;

— Εἰς τὴν παλαιάν καλύβην, παρὰ τὴν ὄχθην τῆς λίμνης.

— Ἄ! αὐτὸ ὅπου σὰς λέγω ἔγεινε! Ἐκεῖ εἶνε τὸ ἐσχατὸν ὄριον τῆς φυτείας καὶ τὸ ἀτυχές ζῷον θὰ ἐσύρθη, ὑποθέτω, ἀφοῦ ἐπληγῶθη, εἰς τὸ πλησιέστερον καταφύγιον. Αὐτὴν τὴν συνῆθειαν ἔχουν ὅλοι, ὅταν αἰσθάνωνται ὅτι εἶνε πληγωμένοι θανατηφόρος. Ἀγαπάτε νὰ βρῆτε τὰ χεῖλη του μὲ γάλα, δεσποινίς Χάλκομβ; Ἐγὼ ἐν ποσούτῳ θὰ πλύνω τὴν πληγὴν, διὰ νὰ τὴν καθαρίσω ἀπὸ τὸ πηγμένον αἷμα καὶ ἀπὸ τὰς τρίχας ἀποῦ κολλοῦν ἐπάνω. Φοβοῦμαι ὅμως ὅτι αἰ βοήθειά μας ἔρχονται πολὺ ἀργά. Ἄς δοκιμάσωμεν μολταταῦτα.

Ἡ κυρία Κάδερικ! Τὸ ὄνομα τοῦτο ἤχει ἀκόμη εἰς τὴν ἀκοήν μου ἀφ' ἧς στιγμῆς ἐπρόφρεν αὐτὸ ἡ ἐπιστάτρια καὶ μοὶ ἐνεποίησε τὴν αἰσθησίν, ἣν καὶ αὐτὴ παρετήρησεν. Ἐνῶ κατεγινόμεθα εἰς τὴν πε-

ρίθαλψιν τοῦ τετραυματισμένου κυνός, ἀνεμνήσθη λέξιν πρὸς λέξιν τῆς συμβουλῆς τοῦ Βάλτερ Χαρτράϊτ: «Ἐάν ποτε συναντήσῃς τὴν Ἄννα Κάδερικ, ἐπωφελήθητε τῆς εὐκαιρίας ταύτης κάλλιον ἅψ' ὅσον ἐγώ, δεσποινίς Χάλκομβ». Ἡ ἀνεύρεσις τοῦ ψυχορραγούντος κυνός, μοι ἀπεκάλυψε τὴν ἐπίσκεψιν τῆς κυρίας Κάδερικ εἰς Μπλάκ-ούοτερ - Πάρκ, τὸ δὲ συμβάν τοῦτο ἠδύνατο νὰ με ὀδηγήσῃ, ὅπως ἀνακαλύψω καὶ ἄλλα σημαντικώτερα. Ἀπεράσισα λοιπὸν νὰ μὴ χάσω τὴν παρουσιαζομένην μοι νέαν εὐκαιρίαν καὶ νὰ συλλέξω ὅσα τὸ δυνατόν πλείονος ἐπωφελεῖς πληροφορίας.

— Δὲν εἶπες, νομιζώ, ὅτι ἡ κυρία Κάδερικ κατοικεῖ κάπου ἐδῶ εἰς τὰ περὶ χωρά; ἠρώτησα τὴν ἐπιστάτριαν.

— Ὅχι καθόλου, ἀπήντησεν αὐτῇ διαμείνει εἰς Βέλμιγχαμ, δηλαδή εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τῆς κομητίας, τὸ ὁποῖον ἀπέχει τοῦλάχιστον εικοσιπέντε μίλλια ἀπ' ἐδῶ.

— Ὑποθέτω, ὅτι γνωρίζεις τὴν κυρίαν Κάδερικ πρὸ ἐτών.

— Ἀπ' ἐναντίας, δεσποινίς Χάλκομβ, δὲν τὴν εἶχα ἴδει πρὸ τῆς χθεσινῆς ἐπισκέψεώς της. Ἐγνωρίζω βέβαια τὸ ὄνομά της, διότι ἤκουσα πολλάκις νὰ γίνεταί λόγος περὶ τῶν εὐεργεσιῶν τοῦ σίρ Πέριβαλ πρὸς τὴν κόρην της, διὰ τὴν θεραπείαν τῆς ὁποίας αὐτὸς ἐφρόντισε, καθὼς εἰς εὐρέτε ἴσως. Ἡ κυρία Κάδερικ ἔχει τρόπους ὀλίγον τι παράξενους. φαίνεται ὅμως γυνὴ κατὰ πάντα ἀξιοσέβαστος. Μοῦ ἐφάνη ὅτι δυσηρεστήθη πάρα πολύ, ὅταν ἐπέισθη ὅτι δὲν ὑπῆρχε καμμία ὑπόστασις — καθόσον τοῦλάχιστον κανεὶς ἐξ ἡμῶν δὲν ἠδύνατο νὰ τὸ πιστοποιήσῃ — εἰς τὰ διαδιδόμενα περὶ τῆς ἐμφανίσεως τῆς θυγατρὸς της εἰς τὰ ἐδῶ περὶ χωρά.

— Ἐνδιαφέρομαι πολὺ περὶ τῆς κυρίας Κάδερικ, ἐξηκολούθησα παρατείνουσα ὅσον ἠδύναμην τὴν συνδιάλεξιν. Ἐπεθύμουν νὰ ἤρχομην ὀλίγας ἡμέρας πρότερον, διὰ νὰ εὐρεθῶ χθὲς παρούσα ὅτε ἦλθεν ἐδῶ. Ἐμείνει πολὺ μαζί σου;

— Βέβαια, εἶπεν ἡ ἐπιστάτρια, πιστεύω δὲ ὅτι θὰ ἔμεινε καὶ περισσότερον, ἂν δὲν με ἔκραζον ν' ἀπαντήσω εἰς ἓνα κύριον, τοῦ ὁποίου δὲν γνωρίζω τὸ ὄνομα καὶ ὅστις ἦλθε νὰ πληροφορηθῇ περὶ τῆς ἡμέρας ἀκριβῶς κατὰ τὴν ἁποίαν θὰ ἔλθῃ ὁ σίρ Πέριβαλ. Ἡ κυρία Κάδερικ μόλις ἤκουσε τὴν ὑπηρετρίαν νὰ μοι λέγῃ περὶ τίνος ἐπρόκειτο ἐσηκώθη καὶ ἀνεχώρησεν ἀμέσως. Ἐνῶ ἀπεμακρύνετο μοι εἶπεν ὅτι ἦτο περιττὸν νὰ διηγηθῶ τὸ διάβημά της πρὸς τὸν σίρ Πέριβαλ. Ἐθεώρησα ἀρκετὰ παραδοξὸν τὴν σύστασίν της, ἀφοῦ μάλιστα ἀπετείνετο πρὸς ἐμέ, ἥτις, ὡς ἐκ τῆς θέσεώς μου καὶ τῆς εὐθύνης, δὲν δύναμαι ν' ἀνεχθῶ τοιαῦτα μυστήρια.

Καὶ ἐγὼ ἐπίσης εὗρον τὴν σύστασιν ἀρκούντως παράδοξον. Κατὰ τὰς ἐν Λίμμεριτζ συνεντεύξεις μὰς ὁ σίρ Πέριβαλ μ' ἔκαμε νὰ πιστεύσω διὰ τῶν λόγων του ὅτι πλήρης ἐμπιστοσύνη ὑφίστατο μεταξύ αὐτοῦ καὶ τῆς κυρίας Κάδερικ. Ἄν τῶνόντι τοιοῦτό τι ὑπῆρχε, διακί αὐτὴ νὰ τῷ ἀ-

ποκρύψῃ τὴν ἐπίσκεψιν της εἰς Μπλάκ-ούοτερ-Πάρκ;

— Πιθανῶς, εἶπον, βλέπουσα ὅτι ἡ ἐπιστάτρια ἀνέμενε νὰ ἐκφράσω τὴν γνώμην μου ἐπὶ τῶν τελευταίων λέξεων τῆς κυρίας Κάδερικ, ἐσκέφθη ὅτι μάνθανον τὴν ἐπίσκεψιν της ὁ σίρ Πέριβαλ καὶ συμπεραίνων ἐξ αὐτῆς ὅτι ἡ ἀπολεσθεῖσα νεανίς δὲν ἀνευρέθη εἰσέτι, θὰ ἐλυπεῖτο ἀνωφελῶς. Ὁμίλησε περὶ τούτου;

— Πολὺ ὀλίγον, ἀπήντησεν ἡ ἐπιστάτρια. Μοὶ ὁμίλησε πρὸ πάντων περὶ τοῦ σίρ Πέριβαλ καὶ μ' ἐστενοχώρησε διὰ πολλῶν ἐρωτήσεων περὶ τοῦ τόπου ὅπου τῶρα ταξιδεῖται καὶ περὶ τῆς νέας κυρίας τὴν ὁποίαν ἐνυμφεῖται. Μοῦ φαίνεται, καθὼς παρετήρησα, ὅτι ἦτο μᾶλλον θυμωμένη καὶ δυσηρεστήμενη, παρὰ λυπημένη, διότι δὲν εὐρίσκεν ἐδῶ, ὡς ἠλπίζεν, ἔχνη τῆς δραπετευσάσης κόρης της. Αἱ τελευταῖαι τῆς λέξεις ἦσαν, ὡς ἐνθυμούμαι, αἱ ἐξῆς: «Παραιτοῦμαι τοῦ λοιποῦ πάσης ἐρεῦνης, κυρία τὴν θεωρῶ πλέον χαμένην ἐντελῶς!» Μετὰ τοῦτο ἤρχισε πάλιν τὰς ἐρωτήσεις της περὶ τῆς Λαίδης Κλάυδ, θέλουσα νὰ πληροφορηθῇ ἂν ἦτο ὠραία, νέη, ὑγιής, χαρίεσσα, ἀξίεραστος. «Ἄ! Θεέ μου! . . . καλὰ τὸ προεῖδα ἐγώ! Κυττάξατε, δεσποινίς Χάλκομβ! . . . τὸ κενυμένον τὸ ζῶον! . . . ἐτελείωσαν τὰ βῆσάνα του!

Ὁ κύων πραγματικῶς εἶχεν ἐκπνεύσει. Ἐξέφερον ἀσθενῆ κραυγὴν καὶ σπασμὸς παροδικὸς ἐτάραξε τὰ μέλη του, ἀκριβῶς καθ' ἣν στιγμὴν αἱ λέξεις: «ὕγιής, χαρίεσσα» ἐξήρχοντο τῶν χειλέων τῆς ἐπιστάτριας. Ἡ ἀπὸ τῆς ζωῆς εἰς τὴν ἀνυπαρξίαν μεταβάσις ἐξετελέσθη στιγμιαίως ἐντὸς ἐνὸς δευτερολέπτου εὐρίσκετο εἰς τὰς χειρᾶς μὰς ἀναίσθητον τὸ πτώμα τοῦ ταλαίπωρου ζῴου!

Εἶνε ἡ ὀγδὴ ὥρα. Πρὸ ὀλίγου ἐγευματίσα κάτω μόνη, ἀλλὰ μετὰ πομπῶδους ὑπηρεσίας. Ὁ δῦον ἥλιος ῥίπτει τὰς ζωηροτάτας αὐτοῦ λάμψεις ἐπὶ τοῦ ἕκκεανῶ τῶν δένδρων, ἅτινα διακρίνω ἀπὸ τοῦ παρθύρου μου. Λαμβάνω ἐκ νέου τὸ Ἡμερολόγιόν μου μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ κατευνασῶ τὴν ἀνυπομονήσάν, ἣν αἰσθάνομαι μὴ βλεπύουσα ἀφικνουμένους τοὺς ἀκνηνομένους ταξιδιωτάς. Κατὰ τοὺς ὑπολογισμούς μου ἐπροεπεν ἦδη νὰ εἶνε φθαρμένοι. Ὅποια σιγή, ὅποια ἐρημία ἐπικρατεῖ περὶ τὸν μέγαν τοῦτον πύργον περιβαλλόμενον ὑπὸ τῆς ὑπὲρ ἡλῆς γαλιήνης τῆς ἐσπέρας! Θεέ μου! πόσα ἄρα γε λεπτὰ θὰ παρέλθωσιν ἀκόμη ἕως ὅτου ἀκούσω τὸν κρότον τῆς ἀμάξης καὶ κατέλθω ἀνὰ τέσσαρας τὰς βαθμίδας διὰ νὰ ῥιφθῶ εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς Λαύρας;

Καὶ ἐκεῖνο τὸ ταλαίπωρον κυνάριον! Ἐπεθύμουν κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς ἐν Μπλάκ-ούοτερ-Πάρκ διαμονῆς νὰ μὴ ἦθελεν ἐπέλθει ἡ κακὴ συμπτῶσις θανάτου, ἔστω καὶ ἐνὸς ἀτυχοῦς κυναρίου! . . .

Βλέπω ἀνεκινώσκουσα τὰς σημειώσεις μου ταύτας ὅτι Βέλμιγχαμ καλεῖται τὸ μέρος εἰς ὃ κατοικεῖ ἡ κυρία Κάδερικ. Κατέχω ἀκόμη τὴν ἐπιστολήν, δι' ἣς ἀπή-

τησεν εἰς ἐκείνην, ἣν ὁ σίρ Πέριβαλ με ἀπεχρέωσε νὰ γράψω πρὸς αὐτήν, καὶ ἥτις ἀπέβλεπεν εἰς τὴν ἀτυχῆ αὐτῆς θυγατέρα. Κατ' αὐτὰς τὰς ἡμέρας ἂν εὗρω εὐκαιρίαν καταλλήλῃ, θὰ παραλάβω τὴν ἐπιστολήν ὡς μέσον συστάσεως καὶ θὰ ἴδω τί θὰ δυνηθῶ νὰ ἐξαγάγω ἐξ ἰδιαιτέρας μετὰ τῆς κυρίας Κάδερικ συνεντεύξεώς μου. Δὲν δύναμαι νὰ ἐξηγήσω τὴν ἐπιθυμίαν της τοῦ νὰ τηρήσῃ ἀπόκρυφον εἰς τὸν σίρ Πέριβαλ τὴν ἐνταῦθα ἐπίσκεψιν της δὲν εἶμαι ἀπ' ἐτέρου πεπεισμένη, ὡς φαίνεται, ὅτι εἶνε ἡ ἐπιστάτρια, ὅτι ἡ Ἄννα Κάδερικ εὐρίσκεται εἰς τὰ περὶ χωρά. Τί θὰ ἔλεγεν ἄρα ὁ Βάλτερ Χαρτράϊτ περὶ τῆς νέας ταύτης περιπλοκῆς; Ταλαίπωρε καὶ προσφιλὲς Χαρτράϊτ! μοῦ λείπει νῦν καὶ ἡ φιλικὴ συμβουλὴ του καὶ ἡ πρόθυμος ἀείποτε συνδρομὴ του!

Κἄτι ἤκουσα βεβαίως! . . . Μήπως εἶνε κρότος βημάτων εἰς τὴν κλίμακα; . . . Ὅχι! . . . εἶνε πραγματικῶς ὁ ἦχος τῶν πετάλων τῶν ἵππων. . . ὁ κρότος τῶν τροχῶν. . .

Β

15 Ἰουρίου. Ὁ ἐκ τῆς ἀφίξεως θόρυβος καὶ ἡ ταραχὴ κατηνύσθη τέλειον. Δύο ἡμέραι μόλις παρήλθον ἀπὸ τῆς ἐπανόδου τῶν ταξιδιωτῶν μὰς καὶ αὐταὶ ἤρκεσαν ὅπως τεθῆ εἰς ἐνέργειαν καὶ λειτουργήσῃ ὁ νέος ὄργανισμὸς τοῦ βίου, ἐν μέλλομεν εἰς τὸ ἐξῆς νὰ διάγωμεν ἐν τῷ πύργῳ. Δύναμαι νῦν νὰ ἐπανέλθω εἰς τὸ Ἡμερολόγιόν μου καὶ νὰ ἐπαναλάβω ὑπὸ σχετικῶς καλλιτέρους ὄρους καὶ με ἥσυχον νοῦν τὴν ἀναγραφὴν, ὡς συνήθως, τῶν ἀξιολογωτέρων συμβάντων.

Δύναμαι, νομιζώ, ν' ἀρχίσω ἀναγράφουσα παρατήρησιν ἀλλόκοτον, ἐλθούσα εἰς τὸ πνευμά μου μετὰ τὴν ἐπιστροφήν τῆς Λαύρας.

Ὅσακις δύο μέλη τῆς αὐτῆς οἰκογενείας ἢ δύο φίλοι στενοὶ ἀποχωρίζονται καὶ εἰς ἐξ αὐτῶν ταξιδεύει εἰς τὸ ἐξωτερικόν, ἐνῶ ὁ ἕτερος μένει εἰς τὸν οἶκον, ἡ ἐπιστροφή τοῦ συγγενοῦς ἢ τοῦ φίλου, τοῦ περιγηθέντος τὰ ξένα μέρη, φαίνεται θέτουσιν ἐν ἡσσοῖν μοῖρα κατὰ τὴν πρώτην στιγμὴν τῆς συναντήσεώς των τὸν μὴ ταξιδεύσαντα. Ἡ αἰφνιδία σύγκρουσις τῶν ἰδεῶν καὶ τῶν νεωστὶ ἀποκτηθεισῶν ἔξεων παρὰ τοῦ μὲν πρὸς τὰς πάλαι ἰδέας καὶ ἔξεις, τὰς ἐξ ἀνάγκης διατηρηθείσας, παρὰ τῷ ἄλλῳ φαίνεται κατ' ἀρχὰς ταράττουσα καὶ στενόχωροῦσα τὰς συμπαθείας καὶ αὐτῶν τῶν μάλιστα ἀγαπώντων ἀλλήλους καὶ ἀνυψοῦσα ἀπροόπτως δι' ἀμφοτέρους καὶ χωρὶς οὐδέτερος αὐτῶν νὰ δύναται νὰ ἐπενέγκῃ θεραπείαν οὐκ οἶδ' ἵνα φραγμὸν μεταβάλλοντα τὰς πρὸς ἀλλήλους σχέσεις καὶ καθιστῶντα αὐτοὺς ξένους πρὸς ἀλλήλους. Κατὰ τὴν πρώτην ἐκχυσιν τῆς χαρᾶς ἣν ἠσθάνθη ἐπαναβλέπουσα τὴν Λαύραν, ὅτε κρατούμεναι ἐκ τῆς χειρὸς ἐκαθήσαμεν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἀνακλίντρον διὰ ν' ἀναπαυθῶμεν καὶ συνομιλήσωμεν ἐν πάσῃ ἡσυχίᾳ, ἠσθάνθη ἀμέσως τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος μεταβολήν, καθὰ

δὲ ἡδυνήθη νὰ διακρίνω καὶ αὐτὴ ἐπίσης τὴν ἡσθάνετο. Νῦν ὅτε ἀνελαμβάνομεν βαθμῆδόν τὰς παλαιὰς μας ἔξεις ἢ στενωχώρα αὐτὴ ἐξηφανίσθη ἐν μέρει, εἶνε δὲ πιθανόν ὅτι μετ' ὀλίγον θὰ ἐξαλειφθῆ ἐντελῶς. Οὐχ ἦττον ἐπέδρασαν ἀναμφισβητήτως ἐπὶ τῶν πρώτων ἐντυπώσεων, ἃς παρήγαγεν ἐν ἐμοὶ ἡ ἀναγέννησις τῶν ἀτομικῶν μου σχέσεων μετὰ τῆς ἀδελφῆς μου καὶ ὁ λόγος οὗτος ἀρκεῖ ὅπως κρίνω καταλλήλον τὴν περὶ τούτου μνεῖαν ἐνταῦθα.

Ἡ Λαύρα μ' ἐπανεῦρε μὴ μεταβληθεῖσαν ποσῶς· ἐγὼ ὅμως εὐρίσκω αὐτὴν ἡλωιωμένην.

Ἡ ὄψις τῆς ἡλωιωθῆ, ὑπὸ τινὰ δὲ ἔποψιν καὶ ὁ χαρακτήρ τῆς αὐτὸς μετεβλήθη. Δὲν δύναμαι νὰ εἶπω ἀπολύτως ὅτι ἀπώλεσε μέρος τῆς καλλονῆς τῆς· τοῦτο μόνον δύναμαι νὰ διαβεβαιώσω ὅτι εἰς ἐμὲ φαίνεται ἦττον ὠραία.

Οἱ ἄλλοι, ὅσοι δὲν θὰ τὴν ἔβλεπον διὰ τῶν ὀφθαλμῶν μου καὶ ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῶν ἀναμνήσεών μου, θὰ τὴν εὐρίσκον ἴσως καλλιτέραν ἀφ' ὅ,τι ἦτο πρὶν. Ἡ χροιά τῆς ἐγένετο ζωηροτέρα· τὸ πρόσωπον τῆς ἀπέκτησε στοργυλότητα καὶ γραμμὰς ἀκριβεστέρας· τὸ σῶμα τῆς ὅπερ φαίνεται νῦν στερεώτερον ἀποσκευασμένον, κέκμηται εἰς τὰς κινήσεις του πλεονα βεβαιότητά καὶ εὐκολίαν, ἀφ' ὅσῃν εἶχεν, ὅτε ἦτο κόρη. Ἀλλ' ὁσάκις τὴν βλέπω, αἰσθάνομαι ὅτι λείπει ἐξ αὐτῆς κἀτι, καὶ τὸ λείπον εἶνε ἴσως ἡ αἴγλη ἐκείνη τῆς ἀθῶς εὐδαιμονίας, ἣτις ἀνήκειν εἰς τὴν Λαύραν Φαίρην καὶ ἣν δὲν ἀνεύρισκω τώρα περὶ τὸ μέτωπον τῆς Λαίδης Κλαῦδ. Ἄλλοτε ἡ μορφή τῆς ἐκέκτητο γλυκεῖαν θαλερότητα, τρυφερὰν καλλονὴν με ἀποχρώσεις ποικιλοῦσας ἂν καὶ ὁ γενικὸς αὐτῆς χαρακτήρ ἔμεινεν ἀμεταβλητός, ἥς τὰ θέληγτρα ἦτο ἀδύνατον ν' ἀπεικονίσωσιν οἱ λόγοι οὐδ' αὐτὸς ἔτι ὁ χρωστήρ, ὡς ἔλεγε συνήθως, ὁ ἀγαπητὸς Χαρτράϊτ. Ἡ καλλονὴ αὐτὴ ἐξηφανίσθη. Μοὶ ἐφάνη πρὸς στιγμὴν ὅτι ἐπανεύρισκον ἀσθενῆ αὐτῆς λάμπιν, ὁπότε τὴν ἐσπέραν τῆς ἐπανόδου τῆς τὴν εἶδα ὡχρίασασαν ἐκ συγκινήσεως κατὰ τὸ πρῶτον ἡμῶν φιλημάτων· πλὴν ἔκτοτε δὲν ἀνεφάνη πλέον. Ἐξ οὐδεμιᾶς τῶν ἐπιστολῶν τῆς ἡδυνάμην νὰ προῖδω τοιοῦτου εἶδους μεταβολῆν.

Ἀπεναντίας, μετὰ τὴν ἀνάγκασίν των, διετήρουν ἀκεραίαν τὴν πεποιθήσιν ὅτι ὁ γάμος εὐδαμῶς μετέβαλε τὴν καλλονὴν τῆς, δι' ἣν τοσοῦτον ὑπερηφανυόμην. Ἴσως τότε διεγίνωσκον κακῶς τὸ νόημα των, ἢ σήμερον δὲν ἀντιλαμβάνομαι ἴσως ἀκριβῶς τῆς ἐκφράσεως τῆς μορφῆς τῆς. Ἀλλ' ἀδιάφορον! εἶτε ἐκέρδησεν εἶτε ἐζημιώθη ἡ καλλονὴ τῆς κατὰ τοὺς τελευταίους ἔξ μῆνας, ἡ Λαύρα ἀπομένει πάντοτε φιλότατη εἰς τὴν καρδίαν μου, οἷα ὑπῆρξε πάντοτε. Καὶ ἰδοὺ ἐν τούτῳ μετὰ τὸν γάμον τῆς ἀγαθὸν ἀποτελέσμεν.

Ἡ δευτέρᾳ μεταβολῇ, ἐκείνη ἦν διέκρινα εἰς τὸν χαρακτήρᾳ τῆς, δὲν μ' ἐξέπληξε, διότι ὡς πρὸς ταύτην ἤμην παρεσκευασμένη ἐκ τοῦ ὕψους τῶν ἐπιστολῶν τῆς.

Ἀπὸ τῆς ἐπανόδου τῆς τὴν εὐρίσκω ἐπίσης ἡκίστα διατεθειμένην νὰ παράσχω λεπτομερεῖς πληροφορίες περὶ τοῦ συζυγικοῦ τῆς βίου, ὡς καὶ πρότερον, ὅτε ἀποκεχωρισμένον ἀλλήλων οὔσαι, συνεκωνοῦμεν δι' ἐπιστολῶν. Τὴν πρώτην φοράν καθ' ἣν προσεπάθησα μακρόθεν νὰ παρασκευάσω τὸν δρόμον διὰ νὰ φέρω τὴν συνομιλίαν ἐπὶ τοῦ ἀπηγορευμένου τούτου θέματος, ἔθηκε τὴν χεῖρά τῆς ἐπὶ τῶν χειλέων μου μετὰ κινήματος καὶ βλέμματος, ἥτινα μοὶ ἐνεθύμισαν μετὰ συγκινήσεως ὀδυνηρὰς σχεδὸν τὰς ἡμέρας τῆς παιδικῆς τῆς ἡλικίας καὶ τὸν εὐδαιμόνα παρελθόντα χρόνον, ὅτε δὲν ὑπῆρχον καθόλου μυστικὰ μετὰξὺ ἡμῶν.

— Ὅσακις εὐρισκόμεθα κατὰ μόνας, Μαριάννα, μοὶ εἶπε, θὰ εἴμεθα πολὺ καλλίτερα καὶ ἀπηλλαγμένοι πάσης συστολῆς, ἐὰν παραδεχθῶμεν ὡς γεγονός τετελεσμένον πλέον τὴν θέσιν μου, ὡς γυναικὸς ἐγγάμου, καὶ ἀσχυλῶμεθα περὶ αὐτῆς ὅσον τὸ δυνατόν ὀλιγώτερον. Τίποτε δὲν θὰ ἡδυνάμην νὰ σοὶ ἀποκρύψω ἐκ τῶν ἀφορώντων εἰς ἐμέ, φιλότατη μου, ἐξηκολούθησε λύουσα καὶ προσαρμόζουσα πάλιν διὰ νευρικοῦ κινήματος τὴν πόρπην τῆς ζώνης μου, ἐὰν αἱ ἀποκαλύψεις μου ἦτο δυνατόν νὰ περιορισθῶσιν εἰς τοῦτο καὶ μόνον. Πλὴν δυστυχῶς δὲν θὰ συμβῆ τοιοῦτό τι· αἱ ἀποκαλύψεις μου θὰ μὲ παρεκκίνουν ἀκουσάν καὶ εἰς ἐκμυστηρέσεις ἀφορώσας εἰς τὸν σύζυγόν μου, καὶ ὡς σύζυγος φρονῶ ὅτι εἶνε καλλίτερον νὰ τὰς ἀποφύγω καὶ χάριν αὐτοῦ καὶ χάριν σοῦ καὶ χάριν ἐμοῦ τῆς ἰδίας. Δὲν λέγω, καὶ προσεξέ το παρακαλῶ, ὅτι αὐταὶ θὰ ἐλύπουν ἐμὲ ἢ σέ, ἐπιθυμῶ δὲ θερμῶς νὰ μὴ σοὶ ἐπέλθῃ τοιαύτη τις ὑπόνοια, ἀλλ' ἔχω τόσῃν ἀνάγκην εὐτυχίας τώρα ὅτε σὲ ἐπανεύρον, τόσῃν ἀνάγκην νὰ ἰδῶ καὶ σὲ εὐτυχοῦσαν πλησίον μου!

Καὶ ἐσιώπησεν αἴφνης περιφέρουσα τὸ βλέμμα ἐντὸς τοῦ μικροῦ δωματίου μου ὅπου εὐρισκόμεθα.

— Ἄ! ἀνέκραξε κροτοῦσα τὰς χεῖρας μετὰ χαριεντος μειδιάματος, ἐπανεύρισκω ἄλλην μίαν παλαιὰν γνωριμίαν! . . . Τὴν βιβλιοθήκην σου, Μαριάννα, τὴν προσφιλῆ σου μικρὰν βιβλιοθήκην ἐκ ξύλου τῶν Ἀντιλλῶν, τόσον παλαιὰν καὶ τόσον πενηχράν . . . Χαίρω πολὺ, διότι τὴν ἔφερες ἐκ Λίμμεριτζ. . . καθὼς ἀκόμη καὶ αὐτὸ τὸ μεγάλο ἀνδρικόν ἀλεξιβρόχιον, τὸ φοβερόν καὶ βαρύτατον, τὸ ὁποῖον ἦτο τὸ ἀπαραίτητον ἐφόδιον τῶν τολημῶν περιπάτων σου! . . . Πρὸ πάντων ὅμως μοὶ προξενεῖ εὐχαρίστησιν αὐτὴ ἡ ἀθιγγανικὴ μορφή σου, τὸ μελαγχροινὸν καὶ ἀγγίνου πρόσωπόν σου, τοῦ ὁποῖου τὸ συνειθισμένον βλέμμα μ' εὐχαριστεῖ τόσον. . . Ὅταν εἶμαι ἐδῶ μέσα, μοὶ φαίνεται ὅτι εὐρίσκομαι εἰς τὴν κατοικίαν μας! . . . Τί νὰ κάμωμεν διὰ νὰ καταστήσωμεν πλέον ζωηρὰν τὴν γλυκεῖαν αὐτὴν πλάνην; Θὰ τοποθετήσω τὴν εἰκόνα τοῦ πατρός μου εἰς τὸ δωμάτιόν σου, ἀντὶ νὰ τὴν ἔχω εἰς τὸ ἰδικόν μου. Θὰ φέρω ἐδῶ ὅλα τὰ μικρὰ προσφιλῆ μου ἀντικείμενα, ἥτινα ἐκό-

μισα ἐκ Λίμμεριτζ, καὶ μετὰξὺ τῶν τεσσάρων αὐτῶν ἀγαπητῶν τοίχων θὰ διερχώμεθα τὴν ἡμέραν ἀπὸ ἐνωρίς! . . . Ὡ, Μαριάννα! ἐξηκολούθησε καθημένη αἴφνης παρὰ τοὺς πόδας μου καὶ ἐγεῖρουσα ἐπ' ἐμοῦ τὸ βλέμμα τῶν ἐκφραστικῶν ὀφθαλμῶν τῆς, δὸς μοι τὴν ὑπόσχεσιν ὅτι δὲν θὰ νυμφευθῆς ποτέ, ὅτι δὲν θὰ μὲ ἀφίσης διόλου! Δεικνύω ἐγώτισμόν λαλοῦσα τοιοῦτοτρόπως, ἀλλ' εἶνε καλλίτερον νὰ μείνης ἄγαμος. . . ἐκτός ἐὰν ἀγαπᾷς πολὺ τὸν σύζυγόν σου. . . Νὰ τὸν ἀγαπᾷς! . . . ἀλλὰ σὺ δὲν θ' ἀγαπήσης κανένα ἄλλον ἐκτός ἐμοῦ, δὲν εἶνε ἀληθές; . . .

Καὶ ἐσιώπησεν ἐκ νέου· λαβοῦσα δὲ τὰς χεῖράς μου, ἀποθέσασα αὐτὰς ἐπὶ τῶν γονάτων μου καὶ κρύψασα ἐντὸς αὐτῶν τὸ πρόσωπον:

— Εἰπέ μοι, ἠρώτησε μετὰ φωνῆς αἰφνιδίως ἀλλοιωθείσης καὶ ὀμιλοῦσα νῦν μᾶλλον ταπεινοφώνως, ὅλον αὐτὸν τὸν καιρὸν ἔλαβες πολλὰς ἐπιστολάς; . . ἔγραψες καὶ σὺ ἀρκετὰς;

Ἡννόησα καλλίστα τὴν σημασίαν τῆς τοιαύτης ἐρωτήσεως· ἀλλ' ἐθεώρησα καθήκον μου νὰ μὴ τὴν ἐνθαρρύνω, συγκατανεύουσα νὰ προπορευθῶ αὐτῆς εἰς τὴν κινδυνώδη ὁδὸν εἰς ἣν εἰσῆρχετο.

— Ἦκουσες νὰ γίνηται λόγος περὶ αὐτοῦ; ἐπανελάβε προσπαθοῦσα διὰ θωπειῶν καὶ κατασπαζομένη τὰς χεῖράς μου νὰ μὲ ἀναγκάσῃ νὰ τὴν συγχωρήσω διὰ τὴν ἀπροκαλυπτοῦ ἐντύπωσίν μου.

— Εἶνε ὑγιής; εἶνε εὐτυχής; εὐδοκίμει εἰς τὸ στάδιόν του; . . Ἐπαρηγορήθη; . . Μ' ἐλησμόνησε;

Δὲν ἔπρεπε νὰ μ' ἐρωτᾷ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον. Ἐπρεπε νὰ ἐνθουρηθῆ τὴν ἀπόφασιν, ἣν ἔλαβε τὴν πρώτην, καθ' ἣν ὁ σὶρ Πέρισιβαλ ἀπήτησε τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ὑποσχέσεώς τῆς, ὅτε παρέδωκεν εἰς χεῖράς μου τὸ λεύκωμα τοῦ Χαρτράϊτ, διὰ πᾶντὸς ἀπ' αὐτοῦ ἀποχωριζομένη. Ἀλλὰ φεῦ! τίς εἰς τὸν κόσμον τοῦτον εἶνε ἀλάνθαστος; τίς δύναται μετὰ καρτερίας νὰ ἐμμεῖνῃ ἀπαρασάλευτος εἰς ἀγαθὴν τινα ἀπόφασιν, χωρὶς ποτὲ νὰ κλονισθῆ καὶ νὰ παραβῆ αὐτήν; . . Τίς εἶνε ἡ γυνή, ἣτις ἀπέσπασεν ἐξ ὀλοκλήρου ἀπὸ τῆς καρδίας τῆς τὴν προσφιλῆ εἰκόνα εἰλικρινοῦς ἔρωτος αὐτόθι ἀπαξ χαρᾶς χεῖρας; Τὰ βιβλία διηγούνται ἡμῖν ὅτι ὑπῆρξαν τοιαῦτά τινα ὑπεράνθρωπα ὄντα· πλὴν πρὸς ἀπάντησιν εἰς τὰ βιβλία τί μὰς λέγει ἡ ἰδία ἡμῶν πείρα;

Δὲν ἠθέλησα νὰ τῇ ἀποτεινῶ καμμίαν ἐπίπληξιν, ἴσως διότι ἀκουσίως ἐξετίμων τὴν θορραλέαν ἐκείνην ἀγνότητά, ἣτις ἀπεκάλυπτεν ὅτι τόσαι ἄλλαι γυναῖκες εἰς τὴν θέσιν τῆς εὐρισκόμεναι θὰ ἐνόμιζον ἀπαραίτητον ν' ἀποκρύψωσιν καὶ εἰς αὐτὰς τὰς ἐπιστηθίους φίλας των· εἶτε ἴσως διότι ἐξετάζουσα ἐνδομύχως τὴν καρδίαν καὶ τὴν συνειδήσιν μου, εὐρίσκον ὅτι καὶ ἐγὼ εἰς τὴν θέσιν τῆς τοὺς αὐτοὺς λογισμοὺς θὰ εἶχα καὶ τὰς αὐτὰς ἐρωτήσεις θ' ἀπέτεινα. Τὸ μόνον ὅπερ ἐθεώρησα καλὸν νὰ πράξω, χωρὶς νὰ παραβῶ τὸ καθήκον μου ἦτο τὸ ν' ἀπαντήσω ὅτι δὲν τῷ

εἶχα γράψει καὶ ὅτι δὲν εἶχα ἀκούσει νὰ γίνηται λόγος περὶ αὐτοῦ ἐσχάτως. Κατόπιν ἔστρεψα τὸν ροῦν τῆς συνδιαλέξεως εἰς ἄλλα θέματα ἤττον κινδυνώδη.

Πολλὰς ἀφορμὰς λύπης μοὶ παρέχει ἡ συνδιάλεξις μετὰ αὐτῆ, ἡ πρώτη ἐμπιστευτικὴ συνδιάλεξις, ἢ ἔσχατον μετὰ τὴν ἐπανόδον τῆς. Καὶ ἡ μεταβολὴ ἦν ἐπὶ-νεγκεν ὁ γάμος τῆς εἰς τὰς ἀμοιβαίας ἡμῶν σχέσεις δημιουργῶν διὰ πρώτην ἐπιζωῆς μετὰ φορὰν σημεῖόν τι συναφείας μὴ νόμιμον μετὰ τῶν ἡμῶν καὶ ἡ θλιβερὰ πεποιθήσεις ἢ ἐν ἐμοὶ σχηματισθεῖσα ἐκ τῶν ἀκουσίων ἐξομολογήσεών τῆς ὅτι δὲν ὑφίσταται μετὰ αὐτῆς καὶ τοῦ συζύγου τῆς κανεὶς δεσμὸς στενῆς συμπαθείας, καμμία θερμότης αἰσθημάτων καὶ ἡ λυπηρὰ προσέτι ἀνακάλυψις ὅτι τὸ μοιραῖον ἐκεῖ-κεῖνο αἰσθημα πρὸς τὸν Χαρτράϊτ—αἰσθημα ἀθῶον, ὡς ἐλπίζω, ἀλλὰ τί σημαίνει;—διατελεῖ παρά ποτε βαθέως ἐρριζωμένον ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς, ταῦτα πάντα, φρονῶ, εἶνε ἱκανὰ νὰ λυπήσωσι πᾶσαν γυναῖκα, αἰσθανομένην ὑπὲρ τῆς Λαύρας τὴν στοργήν, ἢ ἐγὼ αἰσθάνομαι καὶ θέλουσαν νὰ συμμετέχη ὡς ἐγὼ εἰς πᾶσαν αὐτῆς χαρὰν καὶ εἰς πᾶσαν θλίψιν.

Μία μόνη παρηγορία μοὶ ἀπομένει καὶ μ' ἐνθαρρύνει. Πᾶσαν τὴν χάριν καὶ τὴν γλυκύτητα τοῦ χαρκατῆρός τῆς, πᾶσαν τὴν ἀφωσιωμένην στοργήν, πάντα τὰ γυναικεῖα θέληματα, τὴν ἀπλότητα, τὴν ἀγνήν ἀφέλειαν, πάντα τέλος τὰ προτερήματα τὰ καθιστῶντα αὐτὴν τὸ χάρισμα πάντων τῶν περιστοιχιζόντων αὐτὴν, πάντα ταῦτα ἐπανέυρον εἰς τὴν φιλότιμον ταύτην ἀδελφὴν. Περὶ πάντων τῶν λοιπῶν ἐντυπώσεών μου ἐνίοτε κλίνω ν' ἀμφιβάλλω. Περὶ τῆς τελευταίας ὅμως ταύτης, τῆς καλλίστης καὶ γλυκυτάτης πασῶν, καθίσταμαι κατὰ πᾶσαν ὥραν τῆς ἡμέρας βεβαιοτέρα καὶ μᾶλλον πεπεισμένη.

Ἄς ἐλθωμεν νῦν εἰς τοὺς συνταξιδιώτας τῆς καὶ πρῶτον ἄς ἀσχοληθῶμεν περὶ τοῦ συζύγου τῆς. Παρηγόρησα ἄρα γε εἰς τὸν σὶρ Πέρσιβαλ μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν του νεάν τινα ἰδιότητα τροποποιούσαν τὴν περὶ αὐτοῦ ἀρχικὴν γνώμην μου;

Τῇ ἀληθείᾳ, ἀγνοῶ τί νὰ εἶπω. Μυρίαὶ ἀσήμαντοι ἀλλ' ὀχληραὶ φροντίδες φαίνονται ὅτι τὸν βρασνίζου ἀφότου ἐπανῆλθεν, ἐν τῷ αὐτῷ δὲ περιπτώσει ὀλίγοι εἶνε οἱ ἄνθρωποι, οἱ φαινόμενοι ὑπὸ τὴν καλλιτέραν αὐτῶν ὄψιν.

Μοὶ φαίνεται πλέον ἐξησθενημένος καὶ μᾶλλον ἰσχνός παρ' ὅτι ἦτο ὅτε ἀνεχώρησεν ἐξ Ἀγγλίας. Ἡ ὀχληρὰ βῆξ καὶ ἡ ἀκίνησις του βεβαίως ἠξήσαν. Ἡ συμπεριφορὰ του—τοῦλάχιστον ὡς πρὸς ἐμὲ—εἶνε πολὺ ὀλιγώτερον ἀβρὰ, ἀπ' ὅσον ἦτο ἄλλοτε. Τὴν ἐσπέραν τῆς ἐπανόδου του μ' ἐχαίρεισεν ἀνευ τῶν ἐπιδεικτικῶν ἐκείνων τύπων, οὗς ἐτήρει ἄλλοτε μετὰ προσοχῆς δὲν μοὶ ἀπέτεινε φιλοφρονήσεις διὰ τὴν ἐν τῇ οἰκίᾳ του ἐγκατάστασίν μου, δὲν εἶδειζε μεγάλην ἀγαλλίαν. Περιωρίσθη εἰς βραχεῖαν χειραψίαν καὶ εἰς ἐν λακωνικόν: «Εἰσθε καλὰ δεσποινὶς Χάλκομβ; χεῖρῶν πολὺ διότι σὰς ἐπαναβλέπω».

Ἐφαίνετο δεχόμενός με ὡς ἐπιπλόν τι ἀπαρκίτητον διὰ τὸ Μπλάκ-ρύτερ-Πάρκ, καὶ βεβαιωθείς ὡς διήρχετο ὅτι ἦμιν εἰς τὴν θέσιν μου νύχαισθη, διότι μὲ εἶδε καὶ πλέον δὲν ἐμερίμνησε περὶ ἐμοῦ.

Οἱ πλείστοι τῶν ἀνθρώπων εἰς τὴν κατοικίαν των εὐρισκόμενοι δεικνύουσι μερικὰς διαθέσεις, ἄς ἀποκρύπτουσιν εἰς οἰονδήποτε ἄλλο μέρος. Ὁ σὶρ Πέρσιβαλ δεικνύει νῦν μονομανίαν περὶ τὴν ταξίν, περὶ τὴν λεπτολόγον ἀκριβείαν, ἤτις μοὶ τὸν παριστᾷ ὑπὸ νέκν ὅπως ἐποψίν, ὅψ' ἦν δὲν τὸν ἔχω πρότερον γνωρίσει. Ἐὰν λάβω βιβλίον τι ἐκ τῆς βιβλιοθήκης καὶ τὸ ἀφῆσω κατόπιν ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἔρχεται ὀπισθὲν μου καὶ θέτει τὸ βιβλίον εἰς τὴν θέσιν του. Ἐὰν ἐγερωθῶ ἀπὸ τῆς ἔδρας μου καὶ ἀφῆσω αὐτὴν εἰς οἶαν θέσιν ἐκαθήμην, τὴν τοποθετεῖ ἐπιμελῶς παρὰ τὸν τοῖχον. Συνάξει ἀπὸ τοῦ ἐδάφους καὶ τὸ ἐλάχιστον φύλλον, τὸ περὶ ἑν τινος ἀνθοδέσμης καὶ μεμψιμοιεῖ ἔπειτα κατ' ἰδίαν, ὡς νὰ ἦσαν ἄνθρακες ἀνημένοι καὶ ἐπέκειτο κίνδυνος νὰ μεταδοθῆ τὸ πῦρ εἰς τὴν οἰκίαν. Διὰ μίαν πτυχὴν τῆς ὀθόνης τῆς τραπέζης, δι' ἐν μαχαίριον κακῶς τοποθετημένον ἀποτείνει ὀργίλος σφοδρὰς ἐπιπλήξεις πρὸς τοὺς ὑπηρετάς, ὡς νὰ τὸν εἶχον προσβάλλει προσωπικῶς.

[Ἐπειτα συνέζηλα.]

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

[Συνέχεια τῆς Βασιλίσσης Μαργῶ.]

[Ἦρα προηγούμενον φύλλον Α' Τόμου.]

Μετὰ τοῦτο, ὁ Βουσύ, ἐξηρησιωμένος, κενώδης, ἀρῆκε φοβεράν κρυγὴν καὶ ὤρμησε πρὸς τὰ ἐμπρός. Ὁ δ' Ὄ και ὁ δ' Ἐπερῶν ὑπεχώρησαν· ὁ Μωζιρὸν εἶχεν ἐγείρει καὶ ἐκράτει ἐνηγκαλισμένον τὸν Κουέλον· ἀλλ' ὁ Βουσύ, διὰ τοῦ ποδός του, συνέτριψε τὸ ζῆφος τοῦ τελευταίου τούτου καί, διὰ ζιφισμοῦ διακπεροῦς, διετρύπησε τὸ ἀντιβραχιόνιον τοῦ δ' Ἐπερῶν. Τοιοῦτοτρόπως ὑπῆρξε πρὸς στιγμὴν νικητῆς· πλὴν ὁ Κουέλος ἀνέλαβε τὰς αἰσθήσεις του, ὁ Σχωμβέργ, καίτοι τετραυματισμένος, μετέτχεν ἐκ νέου τῆς πάλης, ἐπομένως τέσσαρα ξίφη ἀπήστραψαν πάλιν. Ὁ Βουσύ ἐθεώρησεν ἐκυτὸν ἀπολεσθέντα, ὅθεν συνήγαγεν ἀπάσας τὰς δυνάμεις του, ὅπως ὑποχωρήσῃ ἀκινδύνως καὶ ἤρχισε νὰ πλησιαζῆ εἰς τὸν τοῖχον. Ἦδη δ' ὁ καταβρέχων τὸ μέτωπόν του ψυχρὸς ἰδρῶς, ὁ τῶν ὠτων αὐτοῦ βόμβος καὶ ἡ καταλαμβάνουσα αὐτὸν σκοτοδίνη ἀνήγγελλον τὴν ἐξάντησιν τῶν δυνάμεών του. Τὸ ζῆφος δὲν ἐξετέλει πλέον τὰς κινήσεις, τὰς ὁποίας ὤριζεν ἡ ἐσκοτισμένη διάνοια. Ὁ Βουσύ ἀνεζήτησε διὰ τῆς χειρὸς καὶ ἔψαυσε τὸν τοῖχον, τοῦ ὁποίου τὸ ψυχρὸν ὠφέλησεν αὐτόν, πλὴν, πρὸς μεγίστην ἐκπλήξιν του, ὁ τοῖχος ὑπεχώρησεν. Ἦτο ἡμίλειστος θύρα.

Ὁ Βουσύ, ἐν τῇ ὑπερτάτῃ ἐκείνῃ στιγμῇ, ἀνέλαβεν ἐλπίδας καὶ συνεχέντρωσεν ἀπάσας τὰς δυνάμεις του. Ἐπὶ ἐν δευτε-

ρόλεπτον τὰ κτυπήματά του ὑπῆρξαν τῶν ταχέων καὶ βίαια, ὥστε ἅπαντα τὰ ξίφη τῶν ἀντιπάλων του ἀπεμακρύνθησαν ἢ ἔπεσαν ἐνώπιον αὐτοῦ. Τότε, διεσέδυσεν ἐντὸς τῆς θύρας καί, στραφεὶς, ἐκλείσεν αὐτήν, δι' ὠθήσεως τῶν νώτων. Ἦτο πλέον ἐκτὸς κινδύνου.

Ἐπὶ τέλους ἐνόμισεν ὅτι τὸ ἔδαφος ἐφρυγεν ὑπὸ τοῦς πόδας του καὶ ὅτι ὁ τοῖχος ἐκλονίζετο, ἀλλὰ, βαδίσας τρία βήματα, εὐρέθη ἐντὸς αὐλῆς, ὅπου, καταληφθεὶς ὑπὸ λιποθυμίας, κατέπεσεν ἐπὶ τῶν βαθυμίδων κλίμακος.

Μετὰ τοῦτο, οὐδὲν ἕτερον ἠσθάνθη εἰ μὴ μόνον ὅτι κατήρχετο ἐν τῇ σιγῇ καὶ τῇ σκοτίᾳ τοῦ τάφου.

Γ'

Πόσον εἶναι ἐνίοτε δυσδιάκριτον τὸ ὄνειρον τῆς πραγματικότητος.

Ὁ Βουσύ, πρὶν ἢ πέσῃ κατὰ γῆς, εἶχε λάβει τὸν καιρὸν νὰ θέσῃ ὑπὸ τὸ ὑποκάμισον καὶ ἐπὶ τοῦ τραύματος τὸ μανδήλιόν του καὶ νὰ ἐπιδέσῃ αὐτὸ διὰ τοῦ ἀορτήρος τοῦ ξίφους του, ἐπισχῶν οὕτω τὸ ἀφθόνως ῥέον αἷμα του, ἡ ἀπώλεια τοῦ ὁποίου ἐπήνεγκεν αὐτῷ τὴν λιποθυμίαν.

Ὅχι ἤττον ὅμως, εἴτε διότι ἐν τῷ ἐκ τῆς ὀργῆς καὶ τῶν ἀγληδόνων ὑπερηρησιωμένῳ ἐγκεφάλῳ του ἡ ζωὴ ἐνέμενεν ὑπὸ τὰ φαινόμενα τῆς λιποθυμίας, εἴτε διότι ταύτην ἐπηκολούθησε πυρετός, ἰδοὺ τί ὁ Βουσύ εἶδεν ἢ ἐπίστευσε ὅτι εἶδε κατ' ὄναρ ἢ πραγματικῶς.

Εὐρίσκατο ἐντὸς θαλάμου μετὰ παραπετασμάτων ἐπὶ τῶν τοίχων καὶ ὀρόφου, παριστῶντων ἐν εἰκόνι μορφὰς ἀνθρώπων. Οἱ ἄνθρωποι οὗτοι, φέροντες ἀνθη καὶ λόγχας, ἐφαίνοντο ἀποσπῶμενοι τῶν θέσεών των, λαμβάνοντες διαφόρους στάσεις καὶ ποιοῦντες διαφόρους κινήσεις. Μεταξὺ δύο παραθύρων, ὑπῆρχεν εἰκὼν ὡραίας γυναικός, ἣτις ὅμως, λαβοῦσα ζωὴν, ἀπεσπᾶσθη τοῦ πλαισίου τῆς εἰκόνας. Ὁ Βουσύ ἠθέλησε νὰ γονυπετήσῃ ἐνώπιον τῆς ἐξοισίως ὡραίας ἐκείνης γυναικός, ἀλλ' ὑπῆρξεν αὐτῷ ἀδύνατον πᾶν κίνημα, ἐνῶ συγχρόνως νέφος ἐπιπροσθοῦν ἀπέκρυψεν αὐτήν. Τότε προσῆλθεν ἱατρὸς φέρων δεδεμένους τοὺς ὀφθαλμούς του διὰ περικαλύμματος, τὸ ὅποιον ἀφῆρσε μόνον ἀφοῦ ἐπλησίασε τὸν Βουσύ, τοῦ ὁποίου τὸ τραῦμα ἐξήτασεν, ἐνῶ συγχρόνως ἡ φωνὴ τῆς ὡραίας ἠρώτα περὶ τῆς καταστάσεως τῆς ὑγείας τοῦ πάσχοντος. Τότε ὁ Βουσύ ἠσθάνθη ὡς πυρίφλεκτον σίδηρον ἐγγιζόντα τὰς σάρκας του καὶ ἐκ νέου ἀπώλεσε τὰς αἰσθήσεις του.

Ἀφοῦ ὅμως ἀφυπνίσθη τοῦ ληθάργου, ἠσθάνθη ὅτι ψυχρὸς ἀπὸ ἐδρόσιζε τὸ πρόσωπόν του καὶ φωναὶ βραγχνικαὶ καὶ παράτονοι διεσχίζον τὴν ἀκοήν του. Ἦνοιξε, λοιπόν, τοὺς ὀφθαλμούς του, ἵνα ἴδῃ ἐὰν τὰ πρόσωπα τῶν παραπετασμάτων ἤρριζον μετὰ τῶν προσώπων τοῦ ὀρόφου ἐλπίζων δ' ὅτι ἡ εἰκὼν θὰ ὑπῆρχεν εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν, ἔφερε περὶ ἐκυτὸν τὸ βλέμμα. Ἄλλ' οὔτε παραπετάσματα, οὔτε ὄροφον, οὔτε εἰκόνα

εἶδεν εἰμὴ πρὸς τὰ δεξιὰ του ἀνδρα, φέροντα φαίδιρον ἔνδυμα μετὰ λευκῆς καὶ κηλίδας ἐξ αἵματος ἐγούσης ποδῆς, συνεστραμμένης περὶ τὴν ζώνην του, πρὸς τὰ ἀριστερὰ του μοναχὸν γονυπετῆ στήριζοντα τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς δεξιᾶς του, ἐνώπιόν του δὲ γραῖαν, ψιθυρίζουσαν προσευχάς.

Τὸ περιπλανώμενον βλέμμα τοῦ Βουσὺ ἐσταμάτησεν ἐπὶ λόφου λίθων, ὑψουμένου ἐνώπιον αὐτοῦ, ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὁποίου λόφου ἀνεγνώρισε τὸ Τέμπλον, τὸν ἐν μέσῳ πυργίσκων καὶ τειχῶν ἰστάμενον τοῦτον ἰσχυρὸν πύργον, ὑπερθεν δ' αὐτοῦ διέκρινε τὸ λευκὸν στερέωμα, τὸ ὁποῖον ἐλαφρῶς ἐχρῴσιζεν ὁ ἀνατέλλων ἥλιος.

Ὁ Βουσὺ, λοιπόν, εὐρίσκατο εἰς τὴν δημοσίαν ὁδὸν ἢ μάλλον εἰς τὸ χεῖλος τῆς τάφρου τοῦ Τέμπλου.

— Ἄ! εὐχαριστῶ, καλοὶ μου ἄνθρωποι, εἶπε, διὰ τὸν κόπον τὸν ὁποῖον ἐλάβατε νὰ με φέρετε ἕως ἐδῶ. Εἶχον ἀνάγκην ἀέρος, ἀλλ' ἠδύνατο ν' ἀνοίξωσιν ἀπλῶς τὰ παράθυρα, διότι θὰ ἤμην καλλίτερα ἐπὶ τῆς ἐκ λευκῆς μετᾶξης καὶ χρυσοῦ στρωμνῆς μου ἢ ἐπὶ τοῦ γυμνοῦ ἐδάφους. Ἄδιᾶφορον! ὑπάρχουσιν ἐντὸς τῶν θυλακίων μου, ἐκτὸς ἐὰν ἐπληρώθητε ἤδη αὐτοβούλως, τὸ ὁποῖον θὰ ἦτο φρόνιμον, εἰκοσὰς χρυσῶν σκούθων, λάβετέ τα, φίλοι μου, λάβετε αὐτά.

— Ἀλλά, εὐγενέστατέ μου, ἡμεῖς δὲν ἐλάβομεν τὸν κόπον, εἶπεν ὁ κρεωπώλης, νὰ σᾶς φέρωμεν ἐδῶ· σᾶς ἠύραμεν εἰς αὐτὴν τὴν θέσιν.

— Ἄ! διάβολε! εἶπεν ὁ Βουσὺ ἦτο καὶ ὁ νέος ἰατρός ἐδῶ;

Οἱ παρεστῶτες παρετήρησαν ἀλλήλους. — Ἀκολουθοῦσι τὰ παραληρήματα, εἶπεν ὁ μοναχός. Εἶτα δ' ἀποταθεὶς πρὸς τὸν Βουσὺ:

— Τέκνον μου, εἶπε, φρονῶ, ὅτι θὰ ἐπράττετε θεάρεστον ἔργον νὰ ἐξομολογηθῆτε.

Ὁ Βουσὺ ἠτένισε τὸν μοναχὸν διαπορῶν.

— Δὲν ἦτο κανεὶς ἰατρός, πτωχέ μου νέε, εἶπεν ἡ γραῖα. Εἶσθε ἐδῶ μόνος καὶ κρύος ὡς ἀποθαμμένος. Ὅριστε, ἔπεσεν ὀλίγον χιόνι καὶ ὑποκάτω εἰς τὴν θέσιν σᾶς ἡ γῆ δὲν εἶναι χιονισμένη.

Ὁ Βουσὺ ἐνεθυμήθη, ὅτι εἶχε τραυματισθῆ, ἔφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς πασχούσης πλευρᾶς του καὶ ἔψυσε τὸ ὑπὸ τὸν ἀρτήρα τοῦ ξίφους τεθειμένον μανθλιόν του.

— Παράδοξον, εἶπεν.

Οἱ τρεῖς παρεστῶτες, ἐπωφελοῦμενοι τῆς δουλείας αὐτοῖς ἀδείας, διενέμοντο τὸ περιεχόμενον τοῦ βαλαντίου τοῦ μετ' ἀπειρῶν ἐκφράσεων οἴκτου πρὸς τὸν Βουσὺ.

Ἄφου δ' ἐτελείωσαν τὴν διανομήν, ὁ Βουσὺ εἶπεν αὐτοῖς:

— Τώρα, φίλοι μου, φερέτε με εἰς τὸ μέγαρόν μου.

— Βέβαια, βέβαια, πτωχέ μου νέε, εἶπεν ἡ γραῖα, ὁ κρεωπώλης εἶναι δυνατός· ἔπειτα ἔχει ἐδῶ σιμὰ καὶ τὸ ἀλογόν του.

— Εἶναι ἀληθές; ἠρώτησεν ὁ Βουσὺ.

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν τοῦ Θεοῦ! εἶπεν ὁ κρεωπώλης, ἐγὼ καὶ τὸ ἀλογόν μου εἶ-

μεθα εἰς τὰς προστάχάς σας, εὐγενέστατε.

— Νομίζω ὅμως, τέκνον μου, εἶπεν ὁ μοναχός, ὅτι θὰ ἐπράττετε καλῶς νὰ ἐξομολογηθῆτε, μέχρις οὐ ἐπιστρέψῃ ὁ κρεωπώλης.

— Πῶς ὀνομάζεσθε; εἶπεν ὁ Βουσὺ.

— Ὅνομάζομαι ἀδελφός Γορανφλότος, ἀπεκρίθη ὁ μοναχός.

— Λοιπόν, ἀδελφὲ Γορανφλότε, εἶπεν ὁ Βουσὺ, ἀνακαθήσας, ἐλπίζω ὅτι δὲν ἔφθασεν ἀκόμη ἡ κατάλληλος ὥρα. Ἀλλ' ἐπεθύμουν νὰ μετενεχθῶ τὸ ταχύτερον εἰς τὸ μέγαρόν μου, διότι αἰσθάνομαι ψυχός.

— Καὶ πῶς λέγεται τὸ μέγαρόν σας;

— Τοῦ Βουσὺ.

— Πῶς; ἀνέκραζον οἱ κριστάμενοι, μέγαρον Βουσὺ;

— Ναι, διατί ἐκπλήττεσθε;

— Εἶσθε, λοιπόν, ἐκ τῶν ἀνθρώπων τοῦ κυρίου δὲ Βουσὺ;

— Εἶμαι ὁ ἴδιος κύριος δὲ Βουσὺ.

— Ὁ Βουσὺ! ἀνέκραζον ἐκεῖνοι, ὁ κύριος δὲ Βουσὺ, ὁ ἀνδρείος Βουσὺ, ἡ μάστιξ τῶν εὐνοουμένων... Ζήτω ὁ Βουσὺ!

Λαβόντες δ' αὐτὸν ἐπὶ τῶν νώτων ὁ κρεωπώλης καὶ ἡ γραῖα, ἔφερον ἐν θριάμβῳ εἰς τὸ μέγαρόν του, ἐνῶ ὁ μοναχός ἀπῆρχετο, ἀριθμῶν τὴν τῶν χρυσῶν νομισμάτων μερίδα του, κινῶν τὴν κεφαλὴν καὶ ψιθυρίζων:

— Ἄφου εἶναι ὁ ἀθρησκος Βουσὺ, δὲν ἐκπλήττομαι ὅτι δὲν ἐξομολογήθη.

Ὁ Βουσὺ, ἐπανελθὼν εἰς τὸ μέγαρόν του, μετεκαλέσκατο παρ' ἐαυτῶ τὸν τακτικὸν χειρουργόν του, ὅστις ἔκρινε τὴν πληγὴν του μὴ ἐπικινδυνον.

— Εἶπατέ μοι, ἠρώτησεν αὐτὸν ὁ Βουσὺ, δὲν περιποιήθη τις τὸ τραῦμά μου;

— Τῇ ἀληθείᾳ, ἀπεκρίθη ὁ ἰατρός, δὲν τὸ βεβαίως, μολονότι φαίνεται πολὺ πρόσφατον.

— Εἶναι ὅμως τόσο βρῦ, ὥστε νὰ μοι ἔφερε παραληρήματα;

— Βεβαίως.

— Διάβολε! εἶπεν ὁ Βουσὺ καὶ ὅμως τὰ πρόσωπα ἐκεῖνα, ἡ ὄρασιότατη γυνή, ὁ ἰατρός... Καὶ ὁ ἵππος μου; Ὅθ' εὗρον αὐτὸν νεκρὸν ἐπὶ τῆς θέσεως τῆς συμπλοκῆς. Ἰατροῦ, καλέσατε πρόσωπόν τι τῆς ὑπηρεσίας μου.

Ὁ ἰατρός ἐκάλεσεν ἕνα τῶν θεραπόντων, παρὰ τοῦ ὁποίου ὁ Βουσὺ ἐπληροφόρηθη, ὅτι ὁ ἵππος, αἰμοστάζων καὶ ἠκρωτηριασμένος, εὐρύθη μέχρι τῆς θύρας τοῦ μεγάρου, ὅπου ἀνεῦρον αὐτὸν χρεμετίζοντα, κατὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου. Παραχρῆμα ἡ ἀνησυχία διεδόθη εἰς τὸ μέγαρον, πάντες δ' οἱ θεράποντες τοῦ Βουσὺ, οἵτινες ἐλάτρευον τὸν κύριόν των, ἔδραμον εἰς ἀναζήτησιν αὐτοῦ, οἱ πλείστοι δ' αὐτῶν δὲν εἶχον εἰσέτι ἐπιστρέψῃ.

— Ἰατρέ, εἶπεν εἶτα ὁ Βουσὺ, αὐτὴ ἡ ἀμυχή θὰ μὲ ἀναγκάσει νὰ οἰκουρήσω ἐπὶ πολὺ;

— Κατὰ τὰς περιστάσεις. Ἄς δοκιμάσωμεν ἐὰν δύνασθε νὰ βαδίσητε, ἀπήνησεν ὁ χειρουργός.

Ὁ Βουσὺ ἐπήδησε τῆς κλίνης καὶ περιήλθε τὸν θάλαμον, δεικνύων ὅτι ἡ κατάστασις του εἶχε βελτιωθῆ.

— Ὅθ' θεραπευθῆτε ταχίστα, ἐὰν ὅμως δὲν ἰππεύσητε καὶ δὲν ἐπιδοθῆτε εἰς μακρὰν ἐκδρομὴν ἀπ' αὐτῆς τῆς πρώτης ἡμέρας, εἶπεν ὁ ἰατρός.

— Ὡ! ἀπεκρίθη ὁ Βουσὺ, καταληφθεὶς ὑπὸ νέας ὑπονοίας, ἐὰν ὅ,τι εἶδον ἦτο ἀληθῶς ὄνειρον, τοῦ ὁποίου αἴτιοι εἶναι ἐκεῖνοι οἱ λησταί· ἐὰν οὗτοι νομίζοντές με νεκρὸν, μὲ μετήνεγκον πρὸ τῆς τάφρου τοῦ Τέμπλου, ὅπως παραπλανήσωσι θεατὴν τινὰ τῆς σκηνῆς, ἐπομένως ὅ,τι ἀναπολώ καὶ μὲ κατατρώγει ἦτο ἀπλῶς ἀποκύημα τῆς νοσηύσης φαντασίας μου, ὀρκίζομαι, ὅτι θέλω φανεύσει αὐτοὺς μέχρις ἐνός.

— Ἀγαπητὲ κύριε, εἶπεν ὁ ἰατρός, ἐὰν θέλητε νὰ θεραπευθῆτε ταχέως, δὲν πρέπει νὰ ταράττεσθε τοιοῦτα τρόπως.

— Ἐκτὸς ὅμως τοῦ ἀγαθοῦ Σαῖν-Λύκ, ἐξηκολούθησεν ὁ Βουσὺ, χωρὶς νὰ προσέξῃ εἰς τοὺς λόγους τοῦ ἰατροῦ, ἐκτὸς τοῦ Σαῖν-Λύκ, διότι προσηνέχθη πρὸς ἐμὲ ὡς ἀληθῆς φίλος. Ἔνεκα τούτου, πρῶτον αὐτὸν θέλω νὰ ἐπισκεφθῶ.

— Τῷ ὄντι, δύνασθε νὰ τὸ πράξητε, διότι εἶσθε παράδοξος ἀσθενής. Σᾶς συνιστῶ ὅμως νὰ μὴ τραυματισθῆτε ἐκ νέου πρὶν ἢ θεραπευθῆτε.

Ὁ Βουσὺ ὑπεσχέθη τῷ ἰατρῷ, ὅτι ἤθελε πράξει πρὸς τούτο ὅ,τι ἠδύνατο καὶ, ἐνδυθεὶς, διέταξε νὰ φέρωσιν αὐτόν, διὰ τοῦ φορείουτου, εἰς τὸ μέγαρον Μονμορανοῦ.

Δ

Πῶς ἡ δεσποινὴς Βρισάκ, ἡ λεγομένη κυρία Σαῖν-Λύκ, διήλθε τὴν νύκτα τοῦ γάμου τῆς.

Ὁ Λουδοβίκος δὲ Κλερμων, γνωστότερος ὑπὸ τὸ ὄνομα Βουσὺ δ' Ἀμβοάς, τὸν ὁποῖον ὁ ἐξ ἀδελφός του Βραντῶμ ἀνέγραψε μεταξὺ τῶν μεγαλητέρων στρατηγῶν τῆς δεκάτης ἔκτης ἐκατοχταετηρίδος, ἦτο ὠραίος ἱππότης καὶ ἐντελής εὐγενής. Οὐδεὶς, πρὸ χρόνου μακροῦ, εἶχε ποιήσει ἐνδοξωτέρας κατακτήσεις. Οἱ βασιλεῖς καὶ οἱ πρίγκηπες διεφιλονείκουν τὴν φιλίαν του. Αἱ δὲ βασιλισσαὶ καὶ οἱ πριγκήπισσαι ἀπέτεινον αὐτῷ τὰ γλυκύτερα μεδιάματα των. Ὁ Βουσὺ εἶχε διαδεχθῆ τὸν Δελαμὸλ ἐν τῇ ἀγάπῃ τῆς Μαργαρίτας τῆς Ναβάρρας, τῆς ἀγαθῆς καὶ τρυφερᾶς τῆν καρδίαν βασιλισσῆς, ἥτις, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ εὐνοουμένου ἱππότη, τοῦ ὁποίου ἀφηγήθημεν τὴν ἱστορίαν, ἔχουσα ἀνάγκην παραμυθίας, εἶχε διαπράξει, χάριν τοῦ εὐεῖδου, καὶ ἀνδρείου Βουσὺ, τὸς τρεῖς, ὥστε ὁ σύζυγός τῆς Ἐρρίκος, ὅστις δὲν συνεκινεῖτο ἐκ τοιούτων πραγμάτων, ἐταράχθη ἔνεκεν αὐτῶν, ὁ δὲ δουξ Φραγκίσκος δὲν ἤθελε τῷ συγχωρήσει τὸν πρὸς αὐτὸν ἔρωτα τῆς ἀδελφῆς του, ἐὰν ὁ ἔρως οὗτος δὲν προσεῖλκε τὸν Βουσὺ εἰς τὴν μερίδα του.

Ἐν μέσῳ ὅμως τῶν παλεμικῶν καὶ τῶν ἐρωτικῶν θριάμβων του, ὁ Βουσὺ ἔμεινε ἀπροσπέλαστος εἰς πᾶσαν ἀνθρωπίνην ἀδυναμίαν.

[Ἔπεται συνέχεια.]

Δμλ.

Ο ΤΥΦΛΟΣ ΜΟΝΑΧΟΣ

Ἡ κατάσταση τῶν ἐν τῷ φρουρίῳ Χλομοῦται πολιορκουμένων ἦτο προβληματική· τὰ τροφίμα τὸς εἶχον λείπει παντελῶς· σφαῖρα πυροβόλου, πεσοῦσα ἐντὸς τῆς δεξαμενῆς, ἀπεστέρησεν αὐτοὺς τῆς τελευταίας τῶν ἐλπίδος—τοῦ ὕδατος. Τὰ πάντα ὁμῶς ὑπέμενον ἀγογγύστως· ἐλιμωττον, ἀλλὰ δὲν παρεδίδοντο.

Παρὰ τὴν μεγάλην πύλην τοῦ φρουρίου, νεαρὰ γυνή, ὀκλαδὴν καθημένη ὑπὸ τὰς καυστικές τοῦ ἡλίου ἀκτίνας, παρετῆρει θλιβερώς τὸ ἐπὶ τῶν γονάτων τεταρτοστῆς τέκνον τῆς, μόνην παρηγορίαν ἣν κατέλειπεν αὐτῇ ὁ σύζυγός τῆς, φονευθεὶς ἐπὶ τῶν ἐπάλλξεων τοῦ φρουρίου κατὰ τινὰ τῶν Ἀράβων ἔφοδον, ἣν γενναίως ἀπέκρουσαν οἱ πολιορκούμενοι.

— Μάνα, ἐκάκηκα . . . νεράκι! . . . εἶπεν αἰφνης τὸ παιδίον, ἀσθενῶς σαλεύον τὰ χεῖλη καὶ τὴν γλῶσσάν του.

Ἡ δύστηνος μήτηρ ἀντὶ ἄλλης ἀπαντήσεως ἔθλιψεν αὐτὸ ἰσχυρῶς εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς καὶ προσκολλῶσα τὰ ἀπεξηραμένα χεῖλη τῆς εἰς τὰ χεῖλη τοῦ μικροῦ, προσεπάθησε νὰ τῷ ἐνσταλλάξῃ τὴν δρόσον τῆς μητρικῆς στοργῆς, ἀφοῦ δὲν εἶχε μίαν σταγόνα ὕδατος.

Τὸ παιδίον κατεῖχετο ὑπὸ σφοδροῦ πυρετοῦ. Περιεστράφη ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς μητρὸς του, παρετῆρησεν αὐτὴν διὰ χάριν βλέμματος, ἐκίνησε τὰ ὀστεῶδεις του χεῖρας ὡς ζητήσῃ βοήθειαν.

— Μάνα, νεράκι! . . . εἶπε πάλιν καὶ ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς.

Ἡ δύστηνος μήτηρ ἔρρηξε κραυγὴν ὀδύνης, ἐπλησίασεν εἰς ὄμιλον ὀπλιτῶν καὶ λαβοῦσα ἓνα τούτων ἀπὸ τοῦ βραχίονος,

— Καπετὰν Λάμπρο, νερό! . . . τὸ παιδί μου χάνεται! μιά σταλιά νεράκι, εἶπε περιφόβος.

Οἱ ὀπλιταὶ παρετῆρουν αὐτὴν περιέργως.

— Νερό! πούθι θὰ μου φέρῃ νερό; . . . μιά σταλιά θέλω γιὰ τὸ παιδί μου! δὲν ἔχω ἄλλο. . . νὰ τὸ σώσω καὶ σοῦ γίνωμαι σιλάβα, ἐξηκολούθησεν ἡ μήτηρ, ἰκετευτικῶς προσβλέπουσα τὸν Λάμπρον.

Οὗτος παρετῆρησε συγκεκινημένος τὴν μητέρα, εἶτα τὸ τέκνον καὶ σκεφθεὶς ἐπὶ μικρὸν,

— Σῶπα, Κατερίνα, εἶπε μετὰ θάρρους, ἐγὼ θὰ σοῦ φέρω νερό.

*

Τὰ πυρὰ εἶχον ἀναφθῆ ἐπὶ τοῦ ἐχθρικοῦ στρατοπέδου καὶ οἱ στρατιῶται πέριξ ἐδείπνουν. Ἡ νύξ ἦτο σκοτεινὴ πικρὰ καὶ μελανὰ νέφη, προμηνύοντα τὴν βροχὴν, ἐκάλυπτον τὸν οὐρανόν.

Ὁ καπετὰν Λάμπρος, τὸν ὁποῖον οὐδεὶς ἠθέλησε νὰ ἀκολουθήσῃ εἰς τὴν ἐπικίνδυνον ἐκείνην ἐκδρομὴν, λαβὼν μικρὸν ξύλινον βυτίον, εἶξ ἐκείνων τὰ ὁποῖα οἱ ὄρειοι μεταχειρίζονται πρὸς μεταφορὰν τοῦ ὕδατος καὶ μαθὼν τὸ σύνθημα παρὰ τοῦ φύλακος, ἐξῆλθεν ἡσυχῶς τοῦ φρουρίου.

Ὁ καπετὰν Λάμπρος ἦτο ἀνδρεῖος πολεμιστής, τὸ πρωτοπαλιῆκαρο τοῦ καπετὰν Μιχάλη. Οἱ ἐχθροὶ ἔτρεμον ἀκούοντες

τὸ ὄνομά του. Οἱ ἐν τῷ φρουρίῳ τὸν ἠγάπων πάντες, διότι συνεπάθει εἰς τὰς δυστυχίας των, τοὺς παρηγόρει καὶ ἦτο πάντοτε πρόθυμος νὰ τοὺς ὑπερασπίσῃ, καὶ διὰ τοῦ αἵματός του ἐν ἀνάγκῃ, κατὰ τῶν συντρόφων του, αἵτινες ἐνίοτε ἐξετρέποντο εἰς βικαιοπραγίας κατ' αὐτῶν καὶ τῶν γυναικῶν των, τὸ παραδειγμα λαμβάνοντες παρὰ τοῦ ἀρχηγοῦ των Μιχάλη Σισίνη.

Ὡς εἶπομεν ὁ καπετὰν Λάμπρος ἦτο γενναῖος. Ἀλλὰ δειλία τὴν κατέλαβεν αὐτὸν ἅμα ἐξεληθόντα τοῦ φρουρίου καὶ περιαλωγῶς ἔστρεψε τὸ βλέμμα πρὸς αὐτό. Ὁ Λάμπρος δὲν εἶχε γονεῖς οὔτε κανένα συγγενῆ· ἐν αὐτῷ ὁμῶς ὑπῆρχεν ἡ Χρυσούλα, ὠραία νεανίς, ὀρφανὴ ὁμοίως, τὴν ὁποῖαν ἠγάπα καὶ εἶχε λάβει ὡς μνηστῆν του ὑπὸ τὴν προστασίαν του. Ἀνελογίσθη τὴν τύχην τῆς, ἐὰν αὐτὸς ἐπιπτεν εἰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν καὶ ἐσκέφθη νὰ ἐπαναστρέψῃ ἐν τῷ φρουρίῳ. Ἄλλ' ἡ φιλοτιμία δὲν τοῦ τὸ ἐπέτρεψεν.

— Ὁ Θεὸς ἄς βάλῃ τὸ χεῖρι του· ἐπιθύρισε.

Καὶ ἤρχισε νὰ κατέρχεται τὸ βουνόν· ἀλλὰ μόλις προχωρήσας ὀλίγον ἔστη καὶ ἔφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ αἰλαχίου του. Σκια τῆς, ἐγερεθεῖσα ὀπισθεν λιθίνου τινὸς σωροῦ, προῦχώρησε πρὸς αὐτόν.

— Στάσου, ποιὸς εἶσαι; ἠρώτησε σιγῆλῶς ὁ Λάμπρος.

— Ἐγὼ, καπετάνιε μου· ἀπήντησε γυναικεῖα φωνή.

Τοῦ Λάμπρου τὸ πρόσωπον ἐφκιδρύνθη εὐθύς, μειδιάμα δὲ γλυκὺ διέστειλε τὰ χεῖλη του.

— Τί θές; ἐδῶ, Χρυσούλα; ἠρώτησε μετὸν τρυφερότητος.

— Καπετάνιε μου, μὴν πᾶς ἐστὸ πηγάδι.

— Γιατί;

— Τῶχον πιασμένο τὰ σκυλιὰ· οὔτε φύλλος δὲν ἤμπορεῖ νὰ περάσῃ, δίχως ν' ἀκουστῇ.

— Μὴ φοβᾶσαι, Χρυσούλα· ἐμένα δὲ θὰ μ' ἀκούσουν. . . Ἐπειτα τί; θές ν' ἀφήσω νὰ πεθάνῃ τὸ παιδί τῆς φτωχῆς; Μοῦ βρέθηκε μιά φορά κ' ἐμένα. . . Ἐέρεις, σὰν σκότωσα τὸν ἀγᾶ· μ' ἔφεραν οἱ λιπίδες κατὰ πόδι. Μιά νυχτιὰ μ' ἔπιασε βροχὴ διαβολεμένη· εἰς τὰ Λεχαινὰ δὲν ἔμπορηγὰ νὰ περάσω κ' ἐμπῆκα εἰς τὸ μύλο τῆς—τότετες ἔζηγε κ' ὁ ἀνδρας τῆς φτωχῆς.— Δὲν ἐπρόφτασα νὰ πάρω τὸ πρωτοῦπνι κ' ἀκούω χτύπους δυνατοὺς εἰς τὴν πόρτα.

— Ἀσῆκου νὰ φύγῃς, μοῦ λέει ἡ Κατερίνα· σὲ μυριστήκαν τὰ σκυλιὰ καὶ θὰ σὲ πιάσουν.— Ἀχ! σὰς πῆρα εἰς τὸ λαίμῳ μου, φτωχοῖ! τῆς λέω ἐγώ.— Δὲν πειράζει, αἰντε εἰς τὸ καλὸ, μοῦ λέει. . .

Ἠθῆσα ἀπὸ τὸ παραθύρι εἰς τὸν κῆπο, μέσ' εἰς τὴν ὥρα ποῦ μῆλκαν εἰς τὸ μύλο οἱ λιπίδες. . . Ἐτραβήξαν τὰ πολλὰ τους κακὰ, οἱ ἄμοιροι· τὸ μύλο τὸν ἔκαψαν· εἶδαν κ' ἔπαθαν γιὰ ἔμένα. . . τὸρα εἶνε καιρὸς νὰ τὸ ἔζεπληρώσω κ' ἐγώ. . . Γύρισε εἰς τὸ κάστρο ἐσύ, προσέθηκεν εἶτα μειλίχως.

— Ὁχι, καπετάνιε μ' δὲν σ' ἀφίνω· σὰν θὰ πᾶς θὰ ῥθῶ μαζῆ σου κ' ἐγώ.

— Ἐσύ! τί θὰ κάμῃς ἐσύ;!

— Ὅ, τι πάθεις νὰ παθῶ· τί θὰ κάμω μοναχὴ μου ἐδῶ;

— Γύρισε εἰς τὸ κάστρο, Χρυσούλα· ἐπέμεινε ὁ Λάμπρος· θὰ μὰς νοιώσουν καὶ δὲ θὰ ξεφύγουμε.

— Διὲς ἐδῶ· εἶπεν ἡ νεανίς, δεικνύουσα κοπτεροὺς δίκρανον· θὰ ἡμαστε δυό— τί θαροεῖς; . . .

Ὁ καπετὰν Λάμπρος, μὴ δυνηθεὶς νὰ πείσῃ τὴν νεανίδα νὰ ἐπιστρέψῃ ἐν τῷ φρουρίῳ, προῦχώρησε μετ' αὐτῆς πρὸς τὴν μαύρην ζώνην τῶν Ἀράβων, αἵτινες κατεσκήνουν εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ βουνοῦ.

Ἡ νύξ εἶχε προχωρήσει. Αἱ πυραὶ τοῦ στρατοπέδου εἶχον ἡμισβεσθῆ, πέριξ δὲ στρατιῶται τινὲς ἔρρεγγον· ἄλλοι συνωμίλου μετὰ τῶν σκοπῶν.

Οἱ δύο τολμηροὶ νέοι πότε ἰστάμενοι, πότε κρυπτόμενοι ὀπισθεν μεγάλων πετρῶν, πότε τρέχοντες, ὡς λαγωοί, διήλθον τὰς τάξεις τοῦ ἐχθροῦ πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἐστάθμευον οἱ ἵπποι καὶ ἀβλαβεῖς ἔφθασαν πλησίον τοῦ φρέκτος.

*

Μετὰ μικρὸν ὁ καπετὰν Λάμπρος μετὰ τῆς Χρυσούλας, φερούσης ἐπ' ὤμου πλητῆρες τὸ βυτίον, διήρχοντο πάλιν, ἀλλὰ δι' ἄλλης ὁδοῦ, τὰς τάξεις τοῦ ἐχθροῦ.

Ἐν μέσῳ τοῦ σκοτεινοῦ ὄγκου τοῦ στρατοπέδου καὶ πλησίον τοῦ Λάμπρου ὑψοῦτο, ὡς φωτεινὸς φάρος ἐν μέσῳ τῆς θαλάσσης, ἡ σκηνὴ τοῦ Χαλὶλ ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς ὁποίας ἔλαμπεν ἡ ἡμισέλιος. Ὁ Λάμπρος ἰδὼν τὴν σκηνὴν ἀπροφύλακτον, τολμηρὰν καὶ παραβολὸν συνέλαβεν ἰδέαν, ἣν πολλάκις ἡ γενναϊότης ὑπηγόρευσε εἰς διαφόρους τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος μαχητὰς τῆς ὁποίας ὁμῶς τὸ τέλος ἀπέβη πρὸς ὄλεθρον αὐτῶν. Λησμονῶν τὴν δύστηνον μητέρα, ἣτις ἀνέμενε αὐτόν, ὡς τὸν σωτήρα ἀγγελον τοῦ τέκνου τῆς, τὸ δυσχερὲς τοῦ ἔργου καὶ τὴν πολυτίμον εἰς αὐτόν ζωὴν τῆς συντρόφου του, ἐν τῷ ζῆλῳ αὐτοῦ ἐσκέφθη δι' ἐνὸς πραξήκοπηματος ν' ἀπαλλάξῃ τοὺς συμπατριώτας του τῶν δεινῶν τῆς πολιορκίας, φονεύων τὸν ἀρχηγὸν τῶν ἀπίστων.

— Ἄμκ σκοτωθῆ ἐκεῖνος, παύουν πιά τὰ βάσανά μας· διελογίσθη.

Καὶ ὀπισθοχωρήσας αἰφνης ἀνέσπασε τὸ ξίφος καὶ ἐπληξεν ἐκ τῶν ὀπισθεν τὸν σκοπόν, ὅστις ὕπνωττεν ὄρθιος πρὸ τῆς σκηνῆς.

[*Ἐπειτα τὸ τέλος.]

Α. Α. ΚΑΡΚΑΒΙΤΕΑΣ.

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

κ. Μαρῖαν Ε. Ἀθήνας. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς· εὐφραίσταται, ἀλλ' αἱ περιστάσεις δὲν ἐπιτρέπουσιν ἀνακαινίσαι· ἀργότερον ἴσως.—κ. Π. Α. Β. Λεβαδεῖαν. Θὰ προτιμῶμεν ἕτερον.—κ. Κ. Α. Ἀγρινίου. Τὴν αἰτήσιν σας, μὴ συνοδεύεσθαι μετὰ ἀντίτιμον τῆς συνδρομῆς; δὲν ἐλάβομεν ὑπ' ὄψιν.—κ. Π. Α. Ἀγρινίου. Ἐλήφθη Ἀ' ἔτους, εὐχαριστοῦμεν φροντίσαστε καὶ διὰ τὸ Β'.—κκ. Α. Α. Σπάρτην, Δ. Α. καὶ Α. Ε. Ι. Κεφαλληνίαν, Ν. Ι. Ν. Λεβαδεῖαν, Π. Κ. Δ. Ἰθάκην, Δ. Τ. Τήνον, Α. Ι. Β. Σύρον, ἐλήφθησαν βιβλία ἀπεστάλησαν.—θ. Γ. Α. Τούλτσον. Ἀπεστάλη Γ' τ. «Β», ὁρίεστε δρ. 5. 80.—κ. Δ. Μ. Φιλιατρῆ. Καλλίτερον ἀπ' εὐθείας.—κ. Ν. Ε. Φ. Κων/πολιν. Καλλίστα· ἐπιστ. ἐδόθη.—κ. Α. Π. Πάτρως καὶ κ. Κ. Δ. Κ. Λεχαινὰ ἐστάλησαν.—κ. Ε. Δ. Β. Ἀθήνας. Ἀκατάλληλον, ἀτυχῶς.—κ. Π. Ε. Μ. Καρδμύλλην. Συνδρομαὶ ἐλήφθησαν, εὐχαριστοῦμεν.

ΑΘΗΝΗΣ.—ΤΥΠΟΙΣ «ΚΟΡΙΝΘΗΣ» ΟΔΩΣ ΠΑΤΗΣΙΩΝ ΑΡΙΘ. 3.